

236 50/99

SCI-FI

Kč 24,90

Perry Rhodan

TÁBOR PSANCŮ

9 771211 260705

50

ABY ZÍSKALI SVOBODU,
ROZPOUTAJÍ VÁLKU MEZI KASTAMI.

WILLIAM VOLTZ

Tábor psanců

*Perry Rhodan 236 - Preložil František Fabián - Digitalizoval Derec -
2.korektura Pawwlik*

1.

Seržant Brodger Kapitanski stál v temnotě postranního vchodu a soustředěně naslouchal. Občas zaslechl zdálky dunění vlaků, které se řítily žilami Mobyho. Nahmátl pochodeň před sebou. Psanci ji vyrobili z křovin. Každý strážce tábora měl takovou pochodeň s sebou, aby si mohl posvítit v úzkých postranních chodbičkách.

Seržant se víc než na světlo spoléhal na malý termozářič, který mu Dvounosí vydali. Zbraň mu dodávala sebedůvěru.

A muži, kteří utekli ze zajetí Bílých, potřebovali sebedůvěru.

Kapitanski upíral zrak do temnoty. Jestli policie Modrých zaútočí, půjde jednou z těchto malých postranních žil. V táboře je asi sto padesát psanců, z toho dvacet Modrých. Ostatní patří do nejnižší kasty A. Pozemšťany zavedli do tohoto úkrytu čtyři Bílí, kteří spolu s Perry Rhodanem a jeho muži utekli ze zajateckého tábora v břišním poschodí Mobyho. Rhodanovi se brzy podařilo překonat počáteční nedůvěru psanců. Jenom tak se mohlo stát, že Pozemšťan držel hlídku spolu s psanci a měl u sebe zbraň Dvounosých.

Kapitanski se ušklíbl. Tady si Pozemšťané doplnili zbývající informace o Dvounosých. Psanci sami sebe označovali jako beztrídní. V táboře pěstovali značný počet bioparazitů, s nimiž podloudně obchodovali. Pozemšťané už také věděli, proč mohou Rudí vládnout oběma zbývajícím kastám, aniž používají vojenskou moc. Členové kasty C kontrolovali čtyři atomové výrobní energie v zádovém patře Mobyho, které pokrývaly veškerou spotřebu energie Dvounosých. Nejvyšším privilegiem Rudých bylo, že směli do výroben vstupovat a obsluhovat je. Na Dvounosých z kasty C záleželo, zda budou umělá slunce v dolní části Mobyho zásobována

proudem. Každé povstání proti vládnoucí kastě by mělo za následek vypnutí dodávek energie, což se rovnalo rozsudku smrti.

Kapitanski věděl, že zásobování energií a potravou je v nitru odumřelého Mobyho mnohem složitější než na normální planetě. Uvnitř giganta se všechno muselo vyrábět uměle.

Kapitanski si byl jistý, že Rudí nemají o nic víc inteligence než jiní Dvounosí. Kasta C byla společensky nadřazená jen proto, že mohla podle libosti rozdělovat zásobu energie v Mobym.

Odněkud zazněl šramot a seržanta vyburcoval. Asi se někde v chodbě odloupl ze stropu kamínek. Mohlo se to ale také stát, kdyby se někdo chodbou plížil. Kapitanski stiskl v ruce paprskomet. Tiše vstal.

Zvuk se neopakoval, ale seržant zůstal ve střehu. Brzy ho přijdou vystřídat a bude se moci vrátit do tábora. V okolí už se docela dobře vyznal. Do tábora vedly tři hlavní chodby a aspoň dvacet chodbiček. Všechny, až na jednu výjimku, byly podminovány. Kdyby policie Modrých někdy tábor našla, psanci by všechny přístupy zničili. Jen jedna chodba měla sloužit jako ústupová cesta.

Kapitanski na to myslel s nevolí. Modří nelítostně pronásledovali psance, a ti by při prvním náznaku útoku vyhodili do vzduchu chodby bez ohledu na strážce v nich rozestavěné. Tohle musel každý strážce riskovat.

Šramot se opakoval!

Tentokrát to bylo blíže. Mohl to ovšem být zase nějaký kamínek, ale bylo pravděpodobnější, že zvuk nevznikl sám od sebe.

Kapitanski napjatě vyčkával. Po chvíli si řekl, že se mýlil. Proklínal teď horlivost, s níž se přihlásil do stráže.

Ozvalo se to zas!

Tentokrát už si byl jistý, že někdo přichází. Třeba to je psanec z jiného tábora? Kapitanski věděl, že se musí rozhodnout rychle, aby neohrozil bezpečnost tábora. Škrtl pochodní o stěnu chodby a zapálil ji. Ve stejném okamžiku vzplály asi padesát metrů od něho tři pochodně. Jenom blesková reakce mu zachránila život. Skočil za výstupek stěny. Čtyři metry od něj se vybil paprsek energie.

Kapitanski opatrně vyhlédl a uviděl je. Tři policisté se spouštěli po lanech. Dostali se sem stropem chodby. Využili šachtu, o níž

Kapitanski nevěděl. Zřejmě jim teď šlo o to, zlikvidovat strážce, než stačí vyvolat poplach.

Kapitanski si vyčítal, že nevyvolal poplach hned při prvním zvuku, dokud byl čas. Dvounosí se snažili jeho úkryt rozstřílet. Zvířený prach jim na chvíli zastřel výhled. Seržant vyskočil a běžel se schovat do lepšího úkrytu.

Odněkud zaznělo táhlé zahřmění. Psanci se nějak dověděli o přítomnosti Modrých a začali vyhazovat do vzduchu přístupy k táboru. Zanedlouho se prolomí strop i v této chodbě.

Kapitanski utíkal s předpaženými rukama, aby nenarazil ve tmě na stěnu. Policisté už ho nepronásledovali. Kolem něj začaly vybuchovat nálože. Úlomek skály ho div neporazil. Vrávorál dál.

Pak se před ním rozjasnilo".

Z oblaků prachu k němu krácel čtyřruký obr.

„Tolote!" vykřikl Kapitanski s nesmírnou úlevou.

Halut'an svíral dvě rozžaté pochodně a bez námahy si razil cestu navršenými hromadami odlámané skály. Sehnul se nad Kapitanskim.

„Přišel jsem vás vystřídat, seržante," prohlásil.

„Vystřídat?" zeptal se nedůvěřivě Kapitanski. „Tábor je obklíčený Modrými, psanci ničí všechny chodby, a vy mě jdete vystřídat?"

Tolot vydal zvuk podobný smíchu, který přehlušil i dunění detonaci. „Chtěl jsem jen trochu zažertovat, Pozemšťane. Vylezte si mi na záda, zmizíme odtud. Psanci vyklízejí tábor. Berou s

sebou bioparazity, které tajně vypěstovali. Chtějí se pokusit najít jinou základnu."

„Co uděláme my?" ptal se Kapitanski. „Půjdeme s nimi?"

„Vrátíme se zpátky ke CRESTU II," řekl Tolot, jako by nebylo nic snazšího. „Psanci nám pomohou. Už jsme to promysleli."

Kapitanski věděl, co má Perry Rhodan v úmyslu. Chce obsadit rozdělovnu energie v zádovém poschodí Mobyho. Ta stanice byla důležitější než jednotlivé atomové výroby. Sem dodávaly čtyři výroby proud a odtud byl rozdělován do všech částí Mobyho.

Kapitanski ovšem pochyboval, že se jim to podaří.

„Pevně se držte!" přerušil Tolot jeho myšlenky. Jeho záda byla ještě tvrdší než krystalická půda chodby. Tolot uměl proměnit své

tělo v terkonitovou ocel. Teď se spustil na krátké běhavé ruce a rozběhl se. Jeho tělo drtilo skály. Rozvířený prach seržanta dusil.

„Za chvíli to bude lepší!“ zavolal Tolot. Opravdu se dostali na místo, kde byl čistší vzduch. Tolot zpomalil, aby si seržant mohl vydechnout.

„Máme za sebou půlku cesty,“ řekl. Kapitánského to překvapilo. Myslel si, že už budou v táboře.

„Co se stalo s ostatními strážci?“ ptal se.

„Vy jste byl jediný Pozemšťan, který měl hlídku, když se psanci rozhodli zničit chodby,“ informoval ho Tolot.

„Víte, kudy utéct z tábora?“ „Ne, ale najdeme cestu.“ Pokud nebudou policisté rychlejší než psanci, myslel si seržant.

2.

Perry Rhodan se rozhlédl po táboře. Psanci vzrušeně pobíhali sem a tam. Před chvílí dostali zprávu, že policie Modrých z velké části obklíčila tábor a proniká sem postranními chodbami.

Pohiik, velitel psanců, na to reagoval kupodivu klidně.

„Jednou se to muselo stát," řekl Rhodanovi. „Na každou skrýš jednou přijdou."

První psanci už mizeli v chodbě, která měla sloužit jako ústupová cesta. Rhodan neváhal a poslal tam také svoje lidi.

Jenom Atlan a Melbar Kasom ještě zůstali v táboře. Kasom stál vedle Rhodana. Arkonidan byl někde v malé energetické stanici psanců a čekal na Rakala, který se byl podívat na CREST II. Měl se každou chvíli vrátit.

Rhodan viděl, že Dvounosí ukládají bioparazity do připravených schránek. Každý z uprchlíků si připnul jednu schránku na záda.

„Doufáme, že se Rakal Woolver nezdrží, pane," řekl Kasom. „I když jsou chodby demolované, Modří si už najdou cestu do tábora."

Rhodan přisvědčil. Měl spíš starost o Atlana. Mutant mohl uniknout lehce.

„Jděte za Atlanem a přesvědčete ho, že bude lepší, když teď taky opustí tábor," řekl Kasomovi.

Kasom se na něj podíval s pochybami.

„Určitě nebude chtít odejít, dokud jste tady vy, pane," namítl.

Rhodan věděl, že Ertrusan má pravdu. "Přesto za ním zajděte," přikázal.

Kasom beze spěchu prošel táborem ke stavení, které vypadalo na spadnutí. Po jeho odchodu se u Rhodana zase objevil Pohiik. Velitel psanců patřil k Bílým. Jeho dva choboty ochable visely. Nad fasetovým okem měl hlubokou jizvu. I když nebylo snadné odhadnout u Dvounosého stáří, věřil Rhodan, že Pohiik je jedním z nejstarších, s nimiž se setkal.

„Zachráníme parazity," ukázal Pohiik na muže, kteří odnášeli poslední schránky.

„Nejenom parazity," dodal Rhodan. „Také všechny muže."

„Všechny ne," řekl Pohiik. „Mě Modří dostanou."

„Jak to myslíte?" zeptal se Rhodan.

Pohiik mávl chobotem. „Odtud už nepůjdu," prohlásil unaveně. „Už jsem utíkal a stavěl nový tábor čtyřikrát. Starému muži to stačí."

Rhodan si uvědomil, že musí sebevražedný úmysl Dvounosého překazit. Pohiik znal plány Pozemšťanů. Mohl by je vyzradit Modrým, i když třeba ne dobrovolně. A víc než to. Pohiik byl jediný, kdo chápal, že s pomocí Pozemšťanů mohou psanci změnit mocenské rozvržení v nitru Mobyho. Nebylo jisté, jak by se zachoval jeho případný nástupce.

„Starý jste, to je pravda," zdůraznil Rhodan. „Ale právě proto potřebují psanci vaši pomoc. Máte potřebné zkušenosti, abyste mohl správně rozhodovat."

„Zbytečně mě přemlouváte," prohlásil Pohiik vzdorovitě.

„Třeba se jenom bojíte začínat znova," uvažoval Rhodan. „Nechcete už na sebe brát zodpovědnost."

Pohiik mlčel. Rhodan věděl, že přemýšlí o jeho slovech, a sotva se ubránil úsměvu. Žádný inteligentní tvor neodolá pýše. Ani v mlhovině Andro-Beta to není jiné.

„No dobrá," řekl Pohiik nakonec. „Půjdu s vámi."

„Věděl jsem to," řekl Rhodan.

„Pojďte," vyzval ho Pohiik. Najednou byl zase plný elánu. „Modrým nebude trvat dlouho, než se sem dostanou."

„Ještě čekám na tři své přátele, Pohiiku. Zaveďte uprchlíky na bezpečné místo. Přijdu za vámi později."

Pohiik se otočil a vydal se za posledními Dvounosými, kteří opouštěli tábor. Rhodan po jeho odchodu uslyšel první exploze. Modří si razili cestu do tábora.

Došel k energetické stanici a zavolal na Kasoma. Uvnitř byla tma.

„Hned jak vejdete, dejte se doprava, pane," ozvalo se zevnitř. „Atlan vypnul světla, aby šetřil proud."

Rhodan neváhal a vešel. Uvítala ho změt' hlasů, mezi nimiž rozeznal hlas Rakala Woolvera. Mutant už se vrátil.

Někdo rozsvítil lampu a Rhodan uviděl všechny tři přítomné.

„Byl jste u CRESTU II, majore?" ptal se Atlan.

Woolver vážně přikývl. Bylo na něm vidět, že nenese dobré zprávy.

„Rudí začali některé stroje demontovat," informoval je Woolver. „Naštěstí ještě nic důležitého nezničili, ale je jen to otázka času."

„Toho jsem se bál," řekl Rhodan. „Musíme Pohiika přimět, aby hned podpořil náš vpád do horních pater Mobyho."

Zvenčí bylo slyšet další výbuchy.

„Je čas," řekl Rhodan. „Modří tu budou co nevidět."

„Co je s Tolotem?" ptal se Melbar Kasom.

„Ten si poradí," řekl Atlan. „O něj si nemusíme dělat starost."

Vyšli z budovy. Před vchodem do únikové chodby ukázal Rhodan na světla na stropě.

„Rozstřílíme osvětlení," navrhl. „Modré to chvílku zdrží."

Pak vešli do chodby. Byla dost široká, aby mohli jít tři vedle sebe.

„Jak se chceš dostat do horních pater?" zeptal se Atlan přítele. „Pěšky bychom na to potřebovali celé měsíce."

„Máme jen jednu možnost," odpověděl Rhodan. „Přepadneme vlak."

Atlan tiše zahvízdal.

„Ví Pohiik o tomhle nápadu?" zeptal se.

„Doví se o tom, až uprchlíky dohoníme."

„Možná se nám opravdu podaří zmocnit se vlaku," připustil Atlan. „Ale pochybuju, že s ním ujedeme jedinou míli."

Ani Rhodan si nebyl tak jistý, jak se navenek stavěl. Bez podpory psanců ten plán neuskuteční. Záleží na tom, co tomu řekne Pohiik.

Uprchlíci se rozsadili po zemi do kruhu. Ve světle pochodní tvořili strašidelný obraz. Pohiik stál uprostřed kruhu.

Pozemšťané stáli opodál, aby nerušili poradu psanců. Do malé haly všichni dorazili asi před sedmi hodinami. Brzy nato přišli také Tolot s Kapitanskim. V chodbě, která jim posloužila jako přístupová

cesta, byla na dálku odpálena nálož. V současnosti nehrozilo nebezpečí, že by je Modří pronásledovali.

Rhodan pozoroval, jak Pohiik vzrušeně debatuje s několika mladými Dvounosými, kteří zřejmě nesouhlasili s plány svého velitele. Pohiik dal zabít jednoho bioparazita a opekli ho nad ohněm pochodní. O pečení se podělili Dvounosí, Pozemšťané ji odmítli. Pach spálených bílkovin byl stále ještě ve vzduchu.

„Jak dlouho se budou dohadovat?“ zahučel Kasom vedle Rhodana.

„Pohiik nemá snadnou pozici,“ odpověděl Rhodan. „Psanci jsou zvyklí myslet jenom na svůj bezprostřední prospěch. Nebude lehké vysvětlit jim, že podporovat nás je v jejich zájmu.“

Pohiik teď mluvil hlasitěji a zvedal oba choboty. Někteří Dvounosí vyskočili a začali křičet.

„Živá diskuse!“ zasmál se Atlan.

Pohiik prorazil kruh a šel k Rhodanovi.

„Pojďte se mnou,“ žádal. „Podařilo se mi přesvědčit ostatní, že naše záměry jsou správné.“

„Buďte opatrný, pane,“ varoval Rhodana Kasom.

Rhodan pokrčil rameny. Nezbyvalo mu nic jiného než veliteli psanců důvěřovat.

Pohiik zvedl chobot a k Rhodanově údivu se psanci utišili.

„Je nemožné prorazit rovnou do zádového poschodí k Rudým chobotům,“ řekl Pohiik Rhodanovi. „Přes Modré se nedostaneme.“

„Rozdělovači stanice se ale musíme zmocnit, abychom nepřátele drželi v šachu,“ řekl Rhodan.

Pohiik trpělivě počkal, až translátor Rhodanova slova přetlumočí.

„Ještě je tu jiná možnost,“ řekl pak. „V sídlišti kasty B je stejně jako v každém patře přijímací stanice energie, kterou dodávají Rudí. Tu přepadneme.“

Rhodan přemýšlel. Vojensky dobře vyzbrojené Modré nepřemohou. Dalo by se něco dokázat jedině bleskovou akcí dvojčat Woolverových.

Ukázalo se, že Pohiik uvažuje stejně.

„Vaši dva muži, kterým říkáte mutanti, musí ten útok provést," řekl Dvounosý. „Jestli se nám podaří ohrozit zásobování kasty B energií, můžeme obsadit střední patra."

Kdyby se dvojčatům povedla sabotáž v přijímací stanici energie pro kastu B, mohli Modří přičíst vinu kastě C. Pak by byly předpoklady pro střetnutí obou kast.

„Mluvili jsme také o vašem plánu na přepadení osobního vlaku," pokračoval Pohiik.

„A jak jste se rozhodli?" ptal se Rhodan napjatě.

Pohiik zaváhal. „Je to příliš obtížné," řekl. „Bude stačit nákladní vlak, který stráž jen několik málo hlídačů."

„Ale ani to nebude úplně bez potíží, že?" hádal Rhodan.

„Ano," přiznal psanec. „Zásobovací vlaky vezou bioparazity a plody. Bude těžké najít pro nás všechny místo. Paraziti jsou kromě toho nebezpeční."

Rhodan se obrátil k poslouchajícím Dvounosým a zesílil translátor na plný výkon.

„Přepadneme nákladní vlak," řekl rozhodně.

3.

Bratři Woolverovi sdíleli pocity i na velké vzdálenosti. Tuto jejich schopnost chtěl využít Rhodan při přepadení vlaku.

Brodger Kapitanski si nebyl tak jistý, že se to podaří. Zpočátku mu to připadalo jako docela rozumný plán, ale jeho názor se změnil, když ho poslali úzkou chodbičkou do kolejiště, po kterém projede nákladní vlak.

Rakal Woolver se měl potají do vlaku dostat. Jeho bratr Tronar čekal s Icho Tolotem asi dvě míle před Kapitanskim. Rakal nemohl vědět, na kterém místě psanci na vlak číhají. Z jedoucího vlaku se nedalo poznat, kde právě jsou, šachta byla všude stejně tmavá. Proto měli bratři domluvený signál, který navrhl Rhodan. Až Icho Tolot uslyší vlak přijíždět, plácne Tronara po rameni. I jeho přátelské plácnutí by mělo Tronara zabolet a bolest by měl zároveň ucítit Rakal. V tu chvíli Rakal Woolver něco provede na motoru, aby se vlak zastavil.

Lokomotiva by měla zůstat stát nejpozději v místech, kde čekal Kapitanski.

Seržant uvažoval, co všechno by mohlo plán překazit, a začal se potit.

Bylo otázkou, jestli se vůbec Rakal Woolver do vlaku dostane. A jestli ano, třeba neučiti signál. Vlak se bude řídit dál jako vystřelený z děla a Kapitanski nebude mít, kam utéct.

Sklonil se a přitiskl ucho ke koleji. Ještě nebylo nic slyšet.

Jeho úkolem bylo dát znamení pochodní psancům a Pozemšťanům, kteří čekali o půl míle dál. Přihlásil se na tento úkol dobrovolně.

Ted' si přál, aby to nebyl udělal.

Znovu se zaposlouchal. Tentokrát něco slyšel.

Nákladní vlak se blížil. Byl ještě aspoň deset mil daleko, ale blížil se nezadržitelně. Seržant se musel přinutit, aby zůstal v kolejišti.

Hluk vlaku stále sílil. Kapitanski vyskočil a zamával pochodní. V dálce za ním se ukázalo malé světélko. Rhodan seržantovu zprávu zachytil.

Ted' ještě byl čas na ústup. Kapitanski stál se zdviženou pochodní a upíral oči do míst, kde se měl objevit vlak. Prošel už mnoho planet a nikdy se nedovedl vyrovnat s cizí atmosférou. Zde, v nitru gigantického živočicha, jeho pocit nechuti ke všemu mimozemskému jen zesílil. Byl příliš inteligentní, než aby se nechal tímto pocitem přemoci, ale bezprostřední pocit nebezpečí byl příliš velký.

Hluk vlaku rozechvěl koleje a celá šachta začala vibrovat.

Seržant uvažoval, jak daleko může vlak ještě být. Věděl, že za jeho zády jsou Pozemšťané a jejich spojenci připraveni k obsazení vlaku.

Vtom se objevil první vagón. Kapitanski vykřikl, upustil pochodeň a uskočil stranou. Věděl, že jestli vlak nezastaví, nemá velkou šanci na záchranu. Chodba, kterou vlak ujížděl, byla úzká a vlak ji skoro vyplňoval.

Se zavřenýma očima očekával okamžik nesmíme bolesti, po které přijde smrt. Ale nic se nestalo. Když se seržant otočil, viděl, že pochodeň hoří na kolejích a vlak stojí asi dvacet metrů od něho.

Kapitanski si ulehčené oddechl. Rhodanův plán vyšel. Dvojčata Rakal a Tronar splnili úkol.

Seržant se k vlaku sám nevydal. Věděl, že uvnitř se skrývá aspoň deset strážců. A byly tam jistě stovky bioparazitů. Obsadit vlak za těchto okolností bude jistě velmi obtížné. S tím si ale Kapitanski starost nedělal. Za chvíli tu bude plno domácích bojovníků, kteří už vědí, jak na Modré zaútočit. Z druhé strany se blížil Icho Tolot s Tronarem Woolverem. Zadržet Icho Tolota se hned tak nikomu nepodaří.

Kapitanski jenom doufal, že ho nikdo z posádky vlaku neodhalí. Sám by neměl žádnou šanci.

Vlak se jim zastavit podařilo. Ted' bylo nutné ho dobýt.

Jak psanci předvídali, doprovázelo transport deset strážců. Zabarikádováli se v předním voze a tvrdošíjně se bránili. Podařilo se jim dva útočníky zastřelit.

Když Icho Tolot vyломil do stěny vozu velkou díru, zbylí obránci se vzdali.

Pohiik prohledal vlak a vrátil se spokojený.

„Nebude těžké jet s vlakem dál," prohlásil. „Jsou to jen čtyři vozy. S tím se dobře dostaneme přes území Modrých - za předpokladu, že se vašim mutantům podaří vyřadit přijímací stanici energie kasty B."

„Udělají pro to vše, co bude v jejich silách," ujistil ho Rhodan.

„Na člověka bez chobotu jste pozoruhodně rozhodný," poznamenal Pohiik.

Rhodan se tomu musel zasmát. „Pohiiku, vy a Garko Silný byste společně mohli skoncovat s diktaturou Rudých."

Psance to nazlobilo. „Silný Garko? Ten se neodvažuje otevřeně se k nám přihlásit. Je to zbabělec."

„O tom pochybuji. Spíš si myslím, že je příliš chytrý, než aby se pouštěl do beznadějného boje."

„Boj s Rudými bude vždycky beznadějný," odpověděl zamyšleně Pohiik. Poprvé přiznal nahlas, co si myslel od začátku o jejich podniku. Starý Dvounosý už zažil příliš mnoho porážek. Už nevěřil ve vítězství.

Rhodana vytrhl z myšlenek Icho Tolot, který vystrčil velkou hlavu otvorem ve stěně předního vozu.

„Kasome!" zahulákal.

Za Rhodanem se vynořil Melbar Kasom. „Co chcete?" zeptal se stejně silným hlasem.

„Vlak má čtyři vozy," sděloval mu Tolot. „A všechny jsou plné potravin. Co tomu říkáte?"

„Bioparaziti a místní kukuřice," odpověděl Kasom. „Tím žádného Ertrusana nenadchnete."

4.

Rakal Woolver se zhmotnil před rozdělovači stanicí na konci tratě. Tisíc mil odtud teď uháněl tunelem zásobovací vlak. Woolver odhadoval, že mu to sem bude trvat aspoň osm hodin. Do té doby musí mít Modří tolik starostí, že vlaku nebudou věnovat pozornost.

Předpokládal, že najít energetickou centrálu středního patra nebude těžké. Cítil řadu impulzů, musí se soustředit na hlavní z nich. Doufal, že mu bude stačit jen několik pokusů. Obtížnější pak bude přijímací stanici natolik poškodit, aby bylo na delší dobu ochromeno zásobování Modrých energií.

Rakalův bratr Tronar se vydal za stejným cílem. Domluvili se, že skočí každý zvlášť a sejdou se až v centrále. To zvyšovalo pravděpodobnost, že aspoň jeden z nich bude úspěšný.

Rakal vycítil silný impuls v rozdělovači, který byl asi třicet metrů od něj. Zapojil se do vedení a skoro zároveň se zhmotnil někde jinde. Zářivý jas ho oslnil; musel zavřít oči.

Když jeho zrak po chvíli přivykl záři, Rakal se rozhlédl. Byl uvnitř obrovské kostky, která se pomalu otáčela. Hrana krychle měřila nejméně tři metry. Kostka byla vydlabána v krystalu, jakých bylo v nitru Mobyho spousta. Záhadné bylo, jak se Dvounosým podařilo utvořit uvnitř krystalu dutinu a přitom ho nerozbít. Další záhadou bylo, odkud přichází pronikavé světlo, které prozařovalo stěnami krychle. Když Rakal Woolver ohmatal stěny, zjistil, že jsou chladné jako led. Krychle stála na jedné špičce a byla zřejmě namontována na otáčející se podložce.

Najednou se kostka rozevřela. Všechny stěny klesly dolů a jejich záře pohasla. Udivený mutant uviděl v záři pochodní aspoň pět set Modrých, kteří seděli kolem se skloněnými hlavami. Z pozadí prostory se linula hudba. Woolver rázem pochopil, že se ocitl uprostřed posvátného obřadu.

Něco jim předvedu, pomyslel si. Zapnul translátor, který mu dal Pohiik, a vylezl z rozevřené krychle.

„Dvounosí!“ zvolal.

Hlavy se zvedly. Hudba zmlkla. Pět set fasetových očí se na Rakala zadívalo s nezakryvaným zděšením.

„Přišel jsem, abych vám zakázal bojovat proti Bílým," zvýšeným hlasem promluvil mutant. Doufal, že přístroj jeho slova dobře přeloží.

Modrý, který stál nejbliž Woolvera, zůstal nehybný. Jenom jeho chobot, který byl předtím vztyčený, poklesl.

„Žádáš od nás příliš mnoho, zářící," zamumlal Dvounosý.

„Pokud napadnete Bílé, zářící vám přestanou být nakloněni."

Dvounosý napřáhl chobot na mutanta.

„Lže!" zakřičel.

Chvíli bylo hrobové ticho a pak vypukl neuvěřitelný hluk. Asi polovina Dvounosých vyskočila a zaútočila na Woolvera. Ten neváhal a uskočil zpátky. Nezbyl mu čas vybrat si nejvýhodnější impuls, odhmotnil se na poslední chvíli, právě když se první Dvounosý po něm sápal.

Doufal, že jeho náhlé zmizení bude pro Modré choboty tak šokující, že jeho předchozímu varování uvěří.

Když se znovu zhmotnil, nacházel se v sále plném nejrůznějších zbraní. Jinak nebyl ve skladišti nikdo, takže měl mutant dost času najít nejsilnější echo. Měl zpoždění a byl si jistý, že Tronar centrálu už našel.

Jeho další paraskok ho znovu přinesl do nepříjemné situace. Zhmotnil se mezi lodními vraky. Vysoko nad ním rozbíjely atomové hořáky kovové části vraků a dolů na Woolvera padal radioaktivní déšť.

Chvíli se musel mutant schovávat pod plechovými pláty. Vyzařování hořáků bylo tak silné, že překrylo všechny ostatní impulsy. Nemohl pochopit, jak se sem vůbec mohl dostat.

Najednou ucítil, jak ho něco zdvihá do výšky. Chtěl se zachytit, ale zjistil, že se s ním zvedá celá plošina. Opatrně se rozhlédl. Nedaleko uviděl silné magnetické lano, které vyzařovalo slabý impuls. To Woolverovi stačilo. Rychle se rozhodl a skočil.

Tentokrát se zhmotnil v kabině obrovského jeřábu. Dvounosý, který jeřáb obsluhoval, pustil z ruky páky a zadíval se na mutanta jako na ducha. Rychle se ale vzpamatoval a na nevídaného návštěvníka zaútočil. Rakal zoufale hledal možnost úniku.

Tentokrát měl větší štěstí. Zhmotnil se na okraji skládky šrotu. Tady konečně zachytil silnější impuls. Teď už byl na cestách aspoň tři hodiny. Jestli se Tronar setkal s podobnými potížemi, bude situace nákladního vlaku, jímž jede Rhodan a Pohiik, kritická. Modří určitě zaregistrují vlak, který projíždí jejich územím bez ohlášení.

Jakmile Rakal uskutečnil svůj další skok, ihned poznal, že tentokrát se mu podařilo dorazit k cíli. Prostor byl úplně nabitý energií. Na stropě viselo plno žlutých kotoučů, které byly navzájem spojeny tlustými dráty.

To ale nebylo to jediné, co Rakala přesvědčilo, že je v hlavní centrále Modrých. Nejdůležitějším důkazem byl jeho bratr Tronar, který klečel před kontrolním pultem a pokoušel se odšroubovat jeho vrchní desku.

„Jsi pěkně neopatrný," napomenul Rakal svého bratra.

„Co bys dělal, kdyby se místo mne objevil nějaký Dvounosý?"

Tronar beze slov ukázal na vstupní dveře. Udělal jednoduché, ale účinné opatření, aby nemohl být překvapen.

Zámek dveří obtočil dlouhým drátem. Každý, kdo by chtěl vejít dovnitř, by způsobil rámus.

„Jak dlouho už jsi tady?" vyzvídal Rakal Woolver.

„Jen pár minut. Měl jsem smůlu a zhmotnil jsem se uprostřed armády Modrých. Měli s sebou přijímač, kterým mohli využít každý zdroj energie. Moje smůla byla, že si vybrali zrovna můj impuls."

Rakal se zašklebil. „Doufám, že jsou ještě v šoku, když jsi se jim tak najednou vynořil z jejich přístroje."

Tronar ukázal na díru ve své uniformě. „Dovedou být sakra rychlí. Nezapomeň, že já jsem byl stejně vyděšený jako oni."

„Mezitím jsem prohledal celý tenhle prostor. Všechny nejdůležitější součástky jsou tady," vysvětloval Tronar. Poklepal spokojeně na řídicí pult. „Bude se nám hodit, že sem Dvounosí zabudovali všechna hlavní relé."

„Myslíš? Já bych naopak řekl, že je to výhodnější pro ně. Když se jim něco poškodí, snadněji to opraví. Mají všechno na jednom místě," namítl Rakal.

„Všechny řídicí páky v krátkém čase nenahradí," trval na svém Tronar.

„Možná že ne. Ale nevíme, jestli nemají kompletní náhradní rezervy. Tenhle přístroj je přece pro ně to nejdůležitější.“

Tronar zamyšleně přikývl. „Možná máš pravdu. Musíme tedy vymyslet něco jiného.“

Rakal se zadíval na skupinu akumulátorů. „Tyhle přístroje zajišťují energii pro celé střední poschodí. Když se nám jich většinu podaří poškodit, bude to pro ně větší škoda, než jen vyřazené řízení.“

„Já mám ještě lepší nápad. Zničíme nejenom relé, ale i vedení!“ prohlásil Tronar.

Měli na to asi hodinu času.

Ve chvíli, kdy Rhodan zjistil, že se Pohiik pomátl, byl už vlak několik hodin na cestě. Muselo k tomu dojít zřejmě už při dobytí vlaku.

Rhodan si toho poprvé všiml, když se Pohiik náhle objevil ve strojovně a beze slova si lehl na zem. Kromě Rhodana byli ve strojovně ještě Atlan a Melbar Kasom.

„Co se děje, Pohiiku?“ vyptával se klidně Rhodan.

„Neexistuje žádný stroj, se kterým bych neuměl zacházet,“ vysvětloval Pohiik. Převaloval se po zemi a chobotem objímal brzdy vlaku.

„Můžu ten vlak hned zastavit,“ upozorňoval vážně.

„To ale jistě neuděláte,“ uklidňoval ho Rhodan.

Pohiik pohrdavě zachrochtal a zvedl chobot.

„Jakmile ovládneme rozdělovači stanici Rudých, převezmu obsluhu strojovny. Je to můj životní úkol kontrolovat rozvod energie.“ Ostře se zasmál. „Jenom si představte, kam všude můžeme energii vyslat. Dokonce i do vesmíru.“

„Z toho by nikdo nic neměl“ namítl Atlan.

Pohiik vyskočil na nohy. „A proč ne?“ ptal se rozčileně. „Mně by to dalo pocit neomezené moci. Mohl bych do vesmíru vysílat barevné blesky a ohnivé spirály a nikdo by mně v tom nemohl zabránit.“

„Napřed se ale musíme dostat do rozdělovny," připomněl Rhodan.

Pohiik byl najednou zase normální. „Myslíte, že vaši mutanti dokážou Modré od nás odlákat?" zeptal se.

„Doufám," odpověděl Rhodan. „Důležité je, aby to stihli včas. Pohiiku, vy víte, kdy má vlak dorazit do středního patra. Pokud do té doby nestihnou zničit dodávku energie, budeme muset ihned obrátit."

„To by se nám nepodařilo," namítl Bílý chobot.

„Proč ne?"

„Za námi jede jiný vlak. Pokud bychom obrátili, srazili bychom se s ním."

„V tom případě by nás Modří zajali" s obavou podotkl Atlan.

„Ano. Mám ale nový nápad." Pohiik zakýval chobotem a zmizel z místnosti.

„Ten chlap blouzní, pane," tvrdil Kasom, když se za Pohiikem zavřely dveře.

„Bohužel, můžete mít pravdu. To by nám přidělalo značné obtíže. Bez něj nás ostatní vzbouřenci nebudou podporovat."

„Co tedy uděláme?" ptal se Kasom.

Rhodan neuměl dát uspokojivou odpověď. Mohli jenom doufat, že Pohiik bude při smyslech tak dlouho, dokud nebudou mít za sebou oddělení kasty B.

„Měli bychom ho hlídat" navrhnul Atlan.

„Kdyby si toho všiml, rozzlobil by se. Je nevypočitatelný. Mohl by nám přestat pomáhat." namíтал Perry Rhodan.

Atlan se ironicky posmíval: „Náš nejlepší spojenec je blázen. Jak se ti to líbí, Perry?"

„Vůbec se mně to nelíbí. Ale musíme vyjít s tím, co máme. Musíme zůstat ve strojovně a hlídat. Nesmíme dopustit, aby Pohiik změnil trasu vlaku. Jestli je pravda, že za námi je další vlak, nesmíme mít ani zdržení."

Kasom vytáhl ze své kabely místní kukuřici a zakousl se do ní. Zachroupalo to.

„Myslím, že tu nějaký čas vydržíme," řekl spokojeně.

Pozemšťané se usadili v prázdných odděleních předního vagónu, psanci obsadili chodbu druhého vagónu. Dva poslední vagóny byly obsazeny bioparazity.

Seržant Kapitanski vyšel z oddělení na chodbu. Jestli doufal, že tady bude lepší vzduch, zklamal se. Také na chodbě byl ohavný zápach, který Kapitanského vyhnal z oddělení.

Kapitanski zažíval. Trochu se sice prospal, ale neodpočal si. Několik kousků místní kukuřice, které snědl, mu leželo v žaludku.

Přesto byl rád, že může být chvíli na chodbě sám. Několik mužů v oddělení chrápal, jiní probírali plány na útěk.

Kapitanského neudivilo, když vyšel ze strojovny Pahiik, velitel psanců a pomalu se blížil k seržantovi. Starý Dvounosý byl nepřetržitě na nohou.

Pahiik se zastavil před Kapitanskim. „Máte jít se mnou," řekl mu.

„Kam?" ptal se Kapitanski, kterému se nikam nechtělo.

Dvounosý ukázal chobotem do chodby. „K zadním vozům. Musíme provést kontrolu."

„Kdo to řekl?" ptal se Kapitanski.

„Váš šéf," odpověděl Pahiik. „Ten, kterému říkáte Perry Rhodan."

Kapitanski zaváhal. Proč by Perry Rhodan posílal právě jeho s Dvounosým do zadních vozů? Má se jít šéfa zeptat?

„Eh, hloupost" zamumlal si. Pak se obrátil k Pahiikovi. „Tak půjdem," řekl.

Pahiik šel napřed. Když hlasy mužů umlkly, připadal si seržant opuštěný. Vstoupili do druhého vagónu a šli kolem psanců. Pahiika někteří Dvounosí oslovili, ale nezastavil se a odpovídal jenom úsečně.

Hned nato se dostali do předposledního vozu. Nebylo tu slyšet nic, jen hluk jedoucího vlaku. Oddíly, v nichž byly paraziti, byly zavřené. Pahiik šel až na konec vozu.

„Tady je všechno v pořádku," řekl. „Teď poslední vagón."

Kapitanski se nedůvěřivě podíval na dveře oddělení. Věděl, že bioparaziti jsou ještě příliš malí, než aby se u nich vyvinula určitá inteligence. To ovšem neznamenalo, že by nebyli nebezpeční.

Uprostřed posledního vozu se Pohiik zastavil.

„Teď vám něco ukážu," řekl Kapitanskému.

„Snad bude lepší, když se vrátíme," řekl seržant.

„Vy se bojíte," prohlásil Pohiik zklamaně.

„Samozřejmě," zavrčel Kapitanski. „Starý seržant vždycky pozná, kde něco zavání."

„Co je to zavání? " ptal se Pohiik.

„To je, jemněji řečeno, páchne," vysvětlil Kapitanski.

Dvounosý vytáhl z kapsy zvláštně formovanou lulku. Ukázal ji Kapitanskému.

„Víte, co to je?"

„Nemám nejmenší tušení. Můžete mně to vysvětlit v předním vagónu," bručel kosmonaut.

Zdálo se, že ho Pohiik vůbec neposlouchá.

„Dávejte pozor!" vybídl seržanta. Sáhł do kapsy a vytáhl malý sáček. Z něho vysypal trochu žlutého prášku do otvoru dýmky.

„Nesmí se to," vysvětloval tajemně. „Ale kdo mi to zakáže, když jsem psanec?"

Vzal do úst špičatý konec lulky a sklonil se ke škvíře ve dveřích oddělení. Seržant uviděl, jak Pohiik fouká žlutý prášek dovnitř k bioparazitům.

„Prášek má pozoruhodný účinek," vysvětloval své počínání. „Hned se přesvědčíte."

„Tohle se mi nelíbí," vyhrkl Kapitanski. „Nevěřím, že by Perry Rhodan souhlasil s tím, abyste si tady takhle zahrával s parazity."

Pohiik odstoupil od dveří. Několikrát mocně zadýmal, až byl celý pokrytý žlutým práškem. Kapitanski uviděl, jak zpod dveří vytéká něco jako tenký lívánec.

„Pozor!" vykřikl. „Jedna ta potvůrka leze ven!"

Ještě nikdy neviděl, aby se parazit dokázal takhle ztenčit. Pohiik šlápl na vytékající hmotu. Ta mu hned obalila nohy a lezla poněm nahoru. Kapitanski se na to díval jako ochromený.

„Nic se mi nestane," řekl Pohiik. „Prášek mě chrání."

Parazit ho ve chvíli obalil jako tenká vrstva až po boky. Další paraziti vylézali pod dveřmi.

„Prášek je rozemletá sušená substance z cizopasníka, který stejně jako bioparaziti kdysi žil v nitru Mobyho," objasňoval klidně Pohiik. „Byl to tak zvaný tongt. Paraziti s ním žili v symbióze. Tongtové jim dovolovali, aby se na nich usazovali."

„Dejte tu věc pryč," žádal ho Kapitanski.

„Paraziti se takhle roztečou, jen když se spojí s tongtem," pokračoval Pohiik. Zpod dveří plynuli další paraziti, vylákaní žlutým práškem.

Kapitanski se otočil a chtěl utéct. Musí dát zprávu Rhodanovi. Uviděl, že má odříznutou cestu. Za ním už pokryli paraziti celou podlahu chodby.

„Podívejte, co jste způsobil," vykřikl na Pohiika.

Pohiik opatrně sáhl oběma krátkýma rukama do hmoty, která ho obalovala jako guma už skoro po celém těle. Kde se jí dotkl, tam se vytvořily průhledné bubliny.

Kapitanski viděl, že se plasma šíří také jeho směrem. Rychle se uchýlil do zadní části vozu. Do žádného oddílu se schovat nemohl, všude byli bioparaziti. Z Pohiika už čouhala jenom hlava s choboty.

„Vezměte si rozprašovaš," zavolal Pohiik na seržanta. „Je v něm ještě dost prášku, aby vás ochránil."

„Ochráním se jinak," prohlásil Kapitanski zuřivě a sáhl k opasku pro termozáříč. Rozhodně postoupil k parazitům. Pohiik mu chtěl vstoupit do cesty. Při každém kroku se mu tvořily pod nohama bubliny a praskaly, když na ně došlápl.

Kapitanski začal střílet.

„Ne!" zavolal Pohiik zděšeně.

Hmota se zbarvila, když ji zasáhl horký paprsek. Nakynula a zase splaskla. Pohiik začal běsnit. Kapitanski střílel dál. Podlaha místy začínala hořet. Vzduch byl plný nesnesitelného zápachu. Kapitanski se rozběhl a přeskočil poslední lívanec, který ještě vzdoroval střelbě. Pohiik vypadal jako obrovské průsvitné vejce, z něhož čouhala jen chobotnatá hlava.

„Počkejte tady, přivedu pomoc!" zavolal Kapitanski.

„Pošlu na vás blesky!" řval Pohiik. „Blesky ve všech barvách. Omotají vás spirály energie, jestli budete chtít utéct."

Přeskočilo mu, pomyslel si Kapitanski. Běžel pryč odtud. Vozem, kde byli psanci, proběhl bez zastavení a vpadl zpocený do strojovny v prvním voze.

„Pane!" zachraptěl. „Pojďte rychle. Pohiik je u bioparazitů."

Byl tu Rhodan, Atlan a Melbar Kasom.

„Co se stalo?" ptal se Rhodan.

„Dostali ho," vyřázel ze sebe Kapitanski. „Zbláznil se."

„Tak už se to stalo, pane!" zaduněl Kasomův hlas.

„Pohiik vylákal několik parazitů na chodbu," vysvětloval Kapitanski. „Úplně ho obalili."

„Sežerou ho," konstatoval suše Kasom.

„To ne, tvrdí, že je chráněný nějakým práškem."

Kasom se podíval na Rhodana. Seržantovi to neušlo. Ti dva mu nevěří. Rhodan zkontroloval svou zbraň a obrátil se na Atlana.

„Bude lepší, když za námi zavřeš," řekl mu.

Atlan mlčky přikývl.

„Pojďte, seržante," řekl Kasom a táhl Kapitanského s sebou. "Půjdem se na to podívat."

5.

Prohlédli si všechna místa, která se jim zdála důležitá. Bylo jich celkem třiasedmdesát. To znamenalo třiasedmdesát dobře mířených výstřelů.

„Musíme počítat s tím, že se tu brzy objeví Modří," řekl klidně Tronar Woolver. „Je tu dost impulzů, které nám poslouží k útěku."

Rakal Woolver mlčky vytáhl paprskomet. Také Tronar zvedl zbraň.

„Připraven?" zeptal se Tronar.

„Připraven," kývl Rakal.

O vteřinu později vypuklo v energetické centrále Modrých právě peklo. První cívky se roztavily a vytryskly z nich ohnivé kaskády. Ze zásobníků energie vyšlehly jasně rudé blesky. Nesmírné zásoby energie se uvolňovaly s ohlušujícím hřmotem.

„Tohle není k vydržení!" křičel Rakal Woolver. „Uhoříme dřív, než se nám podaří zničit to nejdůležitější."

Tronar ukázal na plameny, které všude vyšlehovaly ke stropu. „Co nezničíme my, dodělá určitě oheň."

Ve vchodu se objevili první Modří. Reagovali pozoruhodně rychle. Měli na sobě ochranné obleky a bez ohledu na svou bezpečnost vnikli dovnitř. Nebylo snadné je rozeznat v oblacích kouře. Rakal Woolver viděl, že mají s sebou hasicí přístroje.

„Ještě nás neviděli," zavolal na bratra. Tronar přikývl.

„Vypínače!" vykřikl.

Rozstříleli volně přístupná relé. Na druhé straně místnosti vybuchl jeden zásobník energie. To byl signál pro dva Imarťany, aby se dali na ústup.

Tronar zamával zbraní a odhmotnil se. Woolver ho následoval.

Pohiik se pohyboval po chodbě jako beztvará postava trhavými krůčky. Rhodan na něj namířil zbraň.

„Zůstaňte stát, Pohiiku."

Pohiik zaváhal a vrávorál jako opilý. Parazit, který ho zahaloval, se nějak změnil. Kapitanskému připadalo, jako by slabě světélkoval.

„Nestřílejte," řekl Pohiik. Kapitanski měl pocit, že se Bílý chobot ke každému slovu nutí.

„V tomhle stavu vás nemůžu pustit do předních vagónů," řekl Rhodan.

„Nemluvíte s Pohiikem," řekl Pohiik těžce. „Mluvíte se mnou."

„Už se zbláznil úplně, pane," zahřímal Kasom. „Nejlíp uděláme, když ho tu zavřem."

„Počkejte!" řekl Pohiik. „Dokážu vám, že nemluvíte s Pohiikem. Dívejte se Dvounosému na pravé rameno."

Kapitanski s hrůzou pozoroval, jak se Bílému utvořila na pravém rameni bublina. Nafukovala se až do velikosti hlavy, potom praskla a splaskla.

„Stačí vám to?" ptal se Pohiik.

„Bioparaziti vaší velikosti nemají inteligenci," řekl Rhodan.

Kapitanski se cítil jak pod ledovou sprchou. Pochopil, co Rhodan těmi slovy myslí. Parazit nejen obalil Pohiikovo tělo, ovládl ho i duševně.

„Používám Pohiikovu inteligenci," řekl parazit. „Poprášil se tong-tovou substancí, i když věděl, co se stane. Pohiik utíkal před skutečností. Chtěl, abych se ho zmocnil."

„Co je tongtová substance?" zeptal se Rhodan. Stále mířil zbraní na Pohiika nebo na to, co dříve bylo Pohiikem.

„Tongtové byla poloorganická forma života, která dříve také bydlela v Mobym," řekl parazit. „Často se s námi spojovali v symbióze. S jejich pomocí jsme se přeměňovali tak, jak to teď vidíte u Pohiika."

„Řekněme, že je to všechno pravda," řekl Rhodan. „Co máte dál v úmyslu?"

„Dvounosí nás pěstují, aby nás snědli," připomněl tvor, který mluvil z Pohiika. „Dokud jednáme jen pudově, je nám to jedno, protože si svůj osud neuvědomujeme. S pomocí Dvounosého teď mohu přemýšlet. Vím, že všichni ostatní paraziti by časem mohli dosáhnout určitý stupeň inteligence, kdyby měli příležitost rozvinout se tělesně víc, než dosud."

Kapitanskému to vše připadalo jako zlý sen. Byl by se nejraději obrátil a utekl, nebýt toho, že za ním stál Kasom a zatarasoval mu cestu.

„Uvolněte Pohiika, nebo střelím," zvolal Rhodan.

„Nestřílejte!" řekl parazit. „Skrze Pohiika vím, že jste v nesnázích. Nepatříte do Mobyho a chcete se odtud dostat."

„Kam tím míříte?"

„Pomůžeme vám dostat se k vaší kosmické lodi. Vy nám zato umožníte, abychom mohli růst tak dlouho, až budeme dost inteligentní, abychom mohli čelit Dvouno-sým."

„Nemohu vést boj za osvobození všech bioparazitů uvnitř Mobyho," odmítl Rhodan.

„Ne všech," opravil ho parazit. „Jen těch, kteří jsou v tomhle vagónu."

„Dejme tomu, že bych přijal váš návrh. Jak byste nám chtěli pomoci?" zeptal se Rhodan.

„Musíte mi zkrátka věřit, že vám pomůžeme. Kdybych vám řekl, jakým způsobem, mohli byste to zkusit sami."

Rhodan spustil zbraň. „Budu o tom uvažovat," slíbil a přešel s ostatními do vedlejšího vagónu.

„Co teď, pane?" zeptal se Kasom. „Pohiika jsme ztratili. Až se o tom dozvědí psanci, utečou z vlaku. Pak se budeme muset dostat do zádového patra sami."

„Může být," řekl Rhodan zamyšleně, „že paraziti budou užitečnější spojenci, než psanci."

Vrátili se do prvního vagónu. Když procházeli druhým, zjistili, že psanci jsou čím dál neklidnější. Bylo jen otázkou času, kdy půjdou hledat svého velitele na konec vlaku. Pak se budou snažit přimět Pozemšťany, aby vlak na některé odbočce zastavili.

Jejich situace se zamotala. Přitom ještě nedosáhli ani prostředního poschodí.

A v obytné části Bílých čekalo dva tisíce Pozemšťanů na své osvobození.

Nouzové osvětlení nestačilo ani pro část rozlehlé haly.

Citelně se ochladilo.

Armády Modrých byly na pochodu. Mířily do zádového patra. Velitelé kasty B věděli od svých zpravodajů, že v zádovém patře nebyla dodávka energie omezena. Z toho usoudili, že sabotáž mají na svědomí Rudí.

Rakal Woolver stál ve tmě a poslouchal dunění těžkých vozů, na nichž Modří přepravovali své nejdůležitější zbraně k chodbám vedoucím nahoru. Byla to už třetí hala, kterou Rakal Woolver po zdařilé sabotáži navštívil. Tronar Woolver se snažil dostat se do nákladního vlaku dřív, než dojede do středního patra. Rakal se chtěl zatím přesvědčit, co se bude dít po výpadku energie.

Modří reagovali kupodivu rychle. Zatímco se odborníci pokoušeli odstranit škody, vojsko se chystalo k útoku na Rudé. Mentalitě kasty B odpovídalo vojensky přímé a rázné jednání bez diplomatických kroků.

Woolver odhadoval, že se ochladilo o deset stupňů. Teplota bude ještě klesat, nouzové zdroje nepostačí napájet silné stropní zářiče. Pokles teploty se jistě projeví i v sousedních patrech. U Bílých to pravděpodobně žádnou reakci nevyvolá, zato mezi Rudými ano. Lid zvyklý celé generace na takřka konstantní teplotu bude spatřovat v náhlé změně ohrožení své existence.

Snad se Silný Garko konečně rozhodne vystoupit proti horním kastám, které Bílé celá léta tyranizovaly.

Rakal Woolver stál poblíž opuštěných kasáren. Hluk motorů slábl. Vozidla Modrých chobotů už zmizela v různých chodbách. Náhlý útok kasty B zabrání Rudým, aby dál demontovali CREST II. Všichni budou muset hájit své území.

Výsledek války, to bylo Woolverovi jasné, bude záležet na tom, jak se zachovají Bílí.

Tronar Woolver se zhmotnil ve strojovně nákladního vlaku. Rhodan, Atlan a Kasom se stále ještě neshodli, jak se chovat k proměněnému Pohiikovi.

„Ve středním patře nemají energii," informoval je mutant. „Funguje jenom nouzové zásobování proudem. Rakal prohlíží některé haly, abychom se dozvěděli, jak na situaci reagují Modří."

„Tyhle zprávy se Garkovi nebudou líbit," upozornil Atlan. „Výpadek umělého slunce povede k ochlazení v břišní části."

„Garko Silný pochopí, kdo způsobil výpadek energie." Rhodan se obrátil na Tronara Woolvera. „Majore, přemístěte se ihned do břišní části. Spojte se s Johnem Marshallem v zajateckém táboře. Ten musí vysvětlit Silnému Garkovi, že Bílí mají teď jedinečnou příležitost svrhnout nadvládu kasty C."

„Pokusím se, pane. Nezapomeňte ale, jak omezená je teď síť drah, vedoucích energii," připomínal Woolver.

„Ne ve vlakové trati. Ta je na energetické centrále nezávislá. Držte se kolejí." Rhodan dal mutantovi ještě další instrukce. Informace pro Marshalla musí být přesné, aby se mu podařilo Garka přesvědčit.

„Bílí můžou teď proniknout do středního poschodí Mobyho a nemusí se bát, že by je Modří zahnali. Garko sám ví nejlíp, že odtamtud je jen kousek k rozdělovači stanici. A kdo ovládne rozdělovnu, je pánem Mobyho," zakončil Rhodan.

„Dobrá, pane. Jenom doufám, že nám Rudí nezkazí plán," stručně konstatoval Tronar.

„Musíme být zkrátka rychlejší než oni. To je vše."

To byl jasný pokyn pro Tronara.

Musí se ihned vydat na cestu. Stačil okamžik plné koncentrace a Tronar Woolver, major USO, zmizel ze scény.

„Tak, a teď musíme udělat něco s Pohiikem," upozornil Atlan.

Než mohl Rhodan odpovédět, rozlétly se dveře. Před vchodem se tlačilo plno psanců. Seržant Kapitanski sáhl po zbraní.

Rhodan se otočil ke dveřím.

„Co si přejete?" zeptal se ostře. „Nemáme čas na porady."

„Kde je Pohiik?" chtěl vědět první Bílý. Byl to mladý, silný muž. Rhodan si vzpomněl, že se jmenuje Larkaat.

„V zadním vagónu," odpověděl Rhodan.

„My právě odtamtud jdeme a tam jsme ho nenašli," zlostně namítl Larkaat.

„Neodpovídáme za Pohiikovy činy," odbyl ho Rhodan příkře.

„Myslíme si, že je mrtvý. V tom případě jsem já velitelem psanců!" odsekl mu Larkaat.

„O co vám tedy jde, Larkaate?" zeptal se Rhodan a zpřímá se díval do fasetového oka Dvounosého.

„Nemusím se držet smlouvy, kterou s vámi Pohiik uzavřel," vyrazil ze sebe Larkaat.

„Chcete snad obrátit vlak, aby se srazil s vlakem, který jede za námi?" zeptal se ironicky Rhodan.

Bylo jasné vidět, že Larkaat nemá ještě žádné plány.

Chytil se první příležitosti ke vzpouře a byl překvapený, jak chladně a lhostejně byl přijat.

"Budu o tom přemýšlet," zabručel a prudce se otočil.

Rhodan za ním přibouchl dveře. Nemohl pochopit, kde se Pohiik schoval, že ho Dvounosí v zadním vagónu nenašli.

„Jsou pěkně nedůvěřiví, pane. Co budeme dělat, když nás opustí?" zeptal se Kasom.

„Však oni nás neopustí," přesvědčoval ho Rhodan.

„Půjde jim o obsazení rozdělovny, stejně jako nám."

Ještě nedomluvil, když na kontrolním pultu zablikala některá světla. Vypadalo to, že vlak automaticky zpomaluje.

„Co to znamená?" ptal se Kasom.

„Právě jsme vyjeli z tunelu a jedeme volnou krajinou," vysvětloval Rhodan.

Kasom se nedůvěřivě podíval z okna. „Všude je tma, pane. Určitě jsme ještě v nějaké chodbě."

„Marně hledáte světla," připomněl Rhodan. "Je přece výpadek energie."

Kasom šel k oknu a přitiskl na ně tvář. „Nezdá se mi to. Možná projíždíme nějakou obrovskou halou a nic nevidíme."

Rhodan pozoroval kontrolní světla. Nevěděl, jestli vlak nestaví automaticky ve stanicích. Pohiik se vyznal v řízení. Ten by uměl vlak libovolně zrychlit nebo zastavit.

Nevěděl, co by udělali, kdyby nákladní vlak z nějakého důvodu zastavil.

6.

John Marshall, šéf Rhodanova sboru mutantů, uměl číst myšlenky cizích inteligentních bytostí. Ne vždycky se z nich dozvěděl příjemné věci a ne vždycky jim zcela rozuměl.

Myšlení Silného Garka však bylo pro telepata srozumitelné a připadaly mu docela normální. Marshall mu právě podal zprávu o situaci ve středním poschodí, kterou mu přinesl Tronar Woolver. Tronar už byl zase na cestě zpět do nákladního vlaku.

Silný Garko pochopitelně nevěděl, že mu Pozemšťan odečítá myšlenky. Vyjadřoval se velmi opatrně.

„Výpadek energie v prostředním poschodí se nás netýká," řekl Marshallovi. „Tady se pochopitelně také ochladilo, ale ne tak, aby to bylo nebezpečné."

Marshall se zdvořile usmíval. Z myšlenek svého protějšku věděl, že má Garko starost o zásobování středního patra vzduchem. Bez energie nebude fungovat zařízení na obnovování ovzduší, takže dříve nebo později bude zcela nemožné projít územím kasty B. Na toto nebezpečí Marshall sám ještě nepomyslel. Doufal, že se padesát uprchlíků nedostane do potíží.

„Tohle je pravděpodobně poslední příležitost Bílých, jak ukončit svou nedůstojnou existenci," řekl Marshall.

„Cenou za vaši pomoc má být patrně propuštění všech zajatců," hádal Garko.

„Správně," přiznal Marshall. „Vím, že se bojíte padesáti Modrých, kteří v zajateckém táboře vystřídali vaše strážce. Ti se ale brzy z břišního patra stáhnou. Už teď jsou neklidní."

Marshall nemohl Garkovi prozradit, že se to dozvěděl z myšlenek Modrých.

Ještě je moc brzy na to, propustit všechny Pozemšťany, myslel si teď Garko. Jestli se ale padesáti uprchlíků podaří obsadit rozdělovnu, propustíme ostatní a dáme jim vlak, aby se dostali do zádového patra. Čím dříve Pozemšťané z Mobyho zmizí, tím líp. My pak rozdělovnu převezmeme pod svou kontrolu.

Marshallovi připadaly tyhle úvahy docela logické.

„Počkáme," řekl mu Garko nahlas. „Jsem za svůj lid zodpovědný. Nemůžete čekat, že je povedu do boje, aniž všechno důkladně uvážím."

„Chápu vaše stanovisko," řekl Marshall otevřeně. „Jestli se ale přesto rozhodnete zasáhnout do střetu obou vyšších kast, přeji vám hodně štěstí."

„Co znamená - štěstí?" ptal se Silný Garko.

„Štěstí," řekl Marshall, „to je souhrnné pojmenování všeho, oč naši lidé usilují."

„Štěstí," opakoval Garko zamyšleně. „To slovo si zapamatuji, Pozemšťane. Teď můžete odejít."

Čtyři Pozemšťané ve strojovně vlaku se stále ještě marně snažili uhodnout význam jednotlivých kontrolek. Vlak zatím stále zpomaloval.

„Nemá smysl namátkou něco přepínat," řekl Rhodan. „To by mohlo přivodit ještě větší komplikace. Musíme sem dostat Pahiika."

„Těžko ho propašujeme přes vagón se sto padesáti nedůvěřivými psanci tak, jak teď vypadá," varoval Atlan. „Až ho Larkaat uvidí, převezme velení nad psanci."

Rhodan věděl, že Arkonidan má pravdu. Přesto se o to musí pokusit. Za chvíli vlak definitivně zastaví někde uprostřed temné haly, která leží v území Modrých. I když příslušníci kasty B mají teď dost vlastních starostí, jistě by jim stojící nákladní vlak neušel.

Než se k něčemu rozhodli, vlak se zastavil. Melbar Kasom zase vyhlédl z okna.

„Tma jako v pekle," zamručel vztekle. „Jestli bude stát metr od kolejí voják s namířenou zbraní, my ho neuvidíme."

Rhodan věděl, že nebezpečí roste, každým okamžikem. Museli něco podniknout.

„Kasome, vy a seržant Kapitanski vystoupíte a trochu se rozhlédnete kolem," přikázal. „Já se zatím pokusím dostat sem Pahiika. Atlan to tu ohlídá."

Kapitanskému se moc nezamlouvala představa, že tápe temnou halou. Uznával ale, že potřebují vědět, jak to kolem vypadá. Jestli se jim nepovede vlak rozjet, budou muset vystoupit všichni.

„Co uděláme, když si nějaký automat zamane vlak znova rozjet, až budeme s Kapitanskim venku?" ptal se Kasom.

„To nechám na vaší nápaditosti," řekl Rhodan. „Navrhuji, abyste v takovém případě zapomněli na pozemské dopravní předpisy a zkusili naskočit do jedoucího vlaku."

Kapitanski polkl. Nevěděl, co by si v takovém případě venku ve tmě počal. Musel se zcela spolehnout na Kasoma.

„Vraťte se za deset minut," zavolal za nimi Rhodan, když vyšli na chodbu.

„Nemáme hodinky, pane," řekl Kapitanski Kasomovi, když byli z doslechu.

Kasom vzdychl. „Nikdo nečeká, že budete na vteřinu přesný, seržo."

„Myslíte, že případně zůstaneme venku déle?" ptal se Kapitanski.

„To záleží na tom, co najdeme," odpověděl Ertrusan a vyskočil z vagónu. Kapitanski viděl, jak jeho rozložitá postava zmizela z okruhu světla, dopadajícího ven z oken vlaku. Zaváhal.

„Nač ještě čekáte?" zeptal se hlas za jeho zády.

Otočil se a uviděl za sebou Icho Tolota, Haluťan až do této doby vůbec neopustil kupé a Perry Rhodan se nesnažil nutit ho k větší aktivitě.

Náhlé objevení Haluťana Kapitanského překvapilo.

Seržant si uvědomil, že Tolot dobře vidí i ve tmě.

„Vidíte něco?" zeptal se Haluťana.

„Ano," odpověděl lakonicky Tolot. Bylo vidět, že ho baví nechat seržanta v nejistotě. Kapitanski vztekle vyskočil z vlaku.

„Nechodte k zadní části vlaku, tam je to nebezpečné," varoval ho Tolot.

Kapitanski dělal, že ho neslyší. Přemýšlel, kam se poděl Kasom. Po několika krocích se obrátil. V okolí byla úplná tma, ale okna vlaku zářila do daleka. Každý Modrý ho mohl i z dálky vidět.

O pár kroků dál narazil na Kasoma. V prvním okamžiku ho nepoznal a sáhl po zbrani.

„Netlačte se na mě, znervózňujete mne," vrčel Kasom.

Kapitanski sotva potlačil výkřik. Snad si Ertrusan nevšiml, že ho málem střelil. Aby přerušil ticho, řekl nejistě:

„Tolot stojí ve dveřích vlaku."

„Nejsem slepý. Třeba se náš přítel konečně rozhoupe k nějaké činnosti." Ještě během řeči vykročil Kasom dál. Šel úplně tiše. Kapitanski, který nadělal plno rámusu, přemýšlel, jak to těžký major dělá, že se pohybuje tak potichu.

Asi po sto metrech řekl Kasom: „Před námi musí být nějaká budova."

„Nic nevidím, pane," přiznal Kapitanski.

„Já taky ne, ale cítím to podle desek na zemi. Jsou stejné, jaké jsme viděli na dvorech v jiných podlažích."

Kapitanski si vzpomněl na dlaždice, kterými Dvounosí dláždili.

„Máte pravdu, pane," řekl, i když žádný rozdíl pod nohama necítil. Jak může Kasom vědět, že je to velká budova?

„Myslíte, že bude někdo uvnitř?" zeptal se Ertrusana.

„Kdepak," řekl Kasom. „I když možné by to bylo."

Kapitanski měl pocit, že se po něm ze tmy natahují pařáty strašlivých příšer. Rychle se ohlédl k vlaku. Osvětlená okna mu do jisté míry vrátila jistotu. Pak si všiml, že Tolot už ve dveřích není. Buď se vrátil do kupé, nebo také vystoupil. Seržant na to upozornil Kasoma.

„Myslím, že můžeme jít zpátky," řekl Ertrusan. „Tady je takový klid, že..." Ohnivý šíp prot'al tmu a umlčel ho.

Kapitanski vykřikl a vrhl se k zemi. Před ním se tyčila mohutná postava Kasoma a z ní šlehaly plameny. Ertrusan ze sebe bleskurychle trhal hořící bundu.

Zděšený seržant vytrhl z opasku malý paprskomet. Namířil do tmy, i když nevěděl, z které strany útok přišel. Kasom si lehl na zem a převaloval se ze strany na stranu, aby uhasil poslední plameny.

„Stalo se vám něco, majore?" vyhrkl Kapitanski. Slyšel, jak Ertrusan tiše proklíná.

„Výstřel musel přijít ze střechy té budovy před námi," řekl major. „Střelec nevěděl přesně, kde jsme, a naštěstí mě jenom škrábl."

„Poranil vás?" strchoval se Kapitanski. Ruka se zbraní se mu třásla. Tma se možná hemží číhajícími útočníky.

„Lehce mě popálil," odpověděl Kasom. „Musíme zmizet, než napadnou vlak."

„Je to jen jediný Modrý," řekl někdo za Kapitanskim.

Seržant se otočil. Byl to Tolot, kdo promluvil.

„Dvounosý hned po výstřelu utekl dovnitř budovy," oznamoval Haluťan.

Kapitanski slyšel, jak Kasom zase vstává. On sám raději zůstal ležet.

„Myslíte, že jsou uvnitř ještě další Modří?" ptal se Kasom.

„Neřekl bych," odpověděl Tolot. „Určitě to byl strážce, kterého tu nechali. Sám se neodváží vlak přepadnout."

Kasom tiše zasténal. Jeho zranění bylo patrně bolestivější, než přiznával.

„Vidíte něco zajímavého?" zeptal se Tolota. Než mohl Haluťan odpovědět, mrzutě dodal: „Tohohle jste nás mohl ušetřit, Tolote."

„Nemohu být všude a pořád dohlížet," řekl Tolot. „Vy byste si asi stěžoval první, kdybych s vámi jednal jako s malým dítětem."

„No dobrá," ustoupil Kasom. „Pojďme zpátky do vlaku. Snad se Rhodanovi povedlo dostat toho blázna do stroje."

Rhodan se opřel o spojovací dveře k zadnímu vagónu a poslouchal. Zevnitř se nic neozývalo. Přesto tam někde určitě Pohiik je. Rhodan si připravil malou zbraň a pootevřenými dveřmi nahlédl do chodby. Pohiik seděl až na jejím konci. Parazit už obalil i jeho hlavu a šířil se na oba choboty. Jenom fasetové oko upřeně zíralo na Rhodana.

„Máte u sebe zbraň," řekl Pohiik.

„Ano," přisvědčil Rhodan. „Nevěděl jsem, co mě tu čeká. Máme potíže. Vlak se zastavil. Musíte jít k řízení, abychom se dostali dál, než nás napadnou Modří."

Pohiik pomalu vstal. Parazit ho obepínal jako druhá kůže. Nebyl na něj hezký pohled, ale teď šlo o to dostat ho do strojovny, ať už z něj mluvil sám Pohiik nebo parazit.

„V druhém vagónu jsou psanci a bouří se," řekl Rhodan. „Vystoupíme a půjdeme venkem. Jděte napřed."

„A vy na mě budete zezadu mířit?" ptal se Pohiik.

„Nebudu riskovat váš útěk," prohlásil důrazně Rhodan. „Venku je naprostá tma. Nezapomeňte, že jestli zastřelím vašeho hostitele, vaše čerstvě nabytá inteligence zmizí."

Pohiik mlčky vystoupil z vozu. Rhodan šel dva metry za ním s namířenou zbraní. Vedl Pohiika dál od vlaku, aby je psanci neviděli z oken. Najednou se Pohiik zastavil. Byli teď asi uprostřed vlaku. Rhodan mu hned vtiskl ústí paprskometu do boku.

„Jděte dál!" rozkázal.

„Někdo je před námi," zašeptal Pohiik.

Rhodan se zaposlouchal.

„Nic neslyším," řekl. „Nesnažte se mě oklamat, Pohiiku."

Bílý neochotně znovu vykročil. Hned nato uviděl Rhodan tři postavy. Byl to Tolot, Kasom a seržant Kapitanski. Ertrusan na sobě neměl bundu, Rhodan podle toho hádal, že se něco přihodilo. Ti tři nastupovali do prvního vozu. Pohiik tedy nelhal.

Rhodan s Dvounosým je následovali. Ve strojovně Rhodan Pohiika poslal k řízení. „Víte, co máte dělat," řekl mu.

Pohiik se ochotně řízení ujal. Sotva se vlak rozjel, zhmotnil se ve strojovně Rakal Woolver.

„Modří jsou na pochodu," informoval Rhodana. „Míří bezpochyby do zádového poschodí. Rudí budou muset bojovat. Tronar tu ještě není?"

Byl by se patrně rád podíval za bratrem, ale Rhodan mu přikázal, aby si odpočal. Vlak brzy nabere opět plnou rychlost. Až dojedou na území kasty C, musí být odpočatí.

Silný Garko průběžně dostával od svých zvěďů zprávy, co se děje v ostatních patrech Mobyho. Potvrdilo se tvrzení Pozemšťana Johna Marshalla. A stalo se ještě něco dalšího, co Garka konečně přimělo k činu.

Rudé vylekala vojska pochodující ze středního patra. Doufali, že útok odvrátí, když přesunou část energie patřící kastě A do sítě nouzového zásobování Modrých. Následkem toho pohasla na území kasty A některá umělá slunce. Poradci žádali, aby proti tomu Silný Garko něco udělal.

Garko dobře věděl, že jeho vojáci by za normálních okolností nemohli čelit Modrým. Teď ale kasta B bojuje s kastou C. Jak řekl Pozemšťan, Bílým se nabízí jedinečná příležitost zlomit nadvládu dvou ostatních kast.

Garko přehlížel řadu velitelů, kteří se shromáždili před jeho rezidencí. Těmto mužům mohl důvěřovat. Věděl, že splní každý rozkaz, aniž po něm budou chtít nějaké vysvětlování. Vrchní velitel Bílých ale chtěl, aby se vojáci odvážili napadnout horní patra z přesvědčení a ne proto, že je k tomu přiměl rozkaz. Každý Bílý věděl, že jsou závislí na zásobování energií, ale někteří určitě mají strach z porážky.

„Nastává obrat v našich dějinách!“ oslovil Garko velitele. „Celé generace jsme se hodili jen k tomu, abychom vyráběli potravu pro naše vládce. Byli jsme stále pod dozorem a nesměli jsme opustit břišní patro.“ Garko se odmlčel a zadíval se na nekonečná pole táhnoucí se před jeho rezidencí. „Dal jsem rozkaz,“ pokračoval, „aby horní kasty přestaly být zásobovány potravinami. To je ale jen první krok. Vyrazíte s našimi vojáky do zádového patra a tam se pokusíte obsadit rozdělovači stanici. Jestli se to podaří, můžeme si natřít choboty na rudě. Padesát uprchlíků ze zajateckého tábora možná už s několika psanci rozdělovní dobylo. Velitel cizinců Perry Rhodan mě ujistil, že nám stanici odevzdají, když propustíme zajaté.“ Garko zvedl oba choboty. „Záleží na vás, jestli budeme mít úspěch.“

Velitelé překřížili choboty na znamení úcty. Neozvala se žádná námitka. Zdálo se, že všichni souhlasí s jeho plány.

„Použijte vlaky, pokud je to ještě možné," řekl Garko na závěr. „Jeden vlak tu musíme nechat pro pozemské zajatce."

Garko zamával choboty na rozloučenou.

Zanedlouho opustí břišní poschodí první útočné oddíly. Garko se zamyšleně díval za veliteli. Jak zní to pozemské slovo, které si chtěl zapamatovat?

Štěstí! Ano, to je to, co teď potřebují.

Hodinu za hodinou se řítíl nákladní vlak klikatými tunely do zádového patra. Rhodan občas posílal dvojčata Woolverovy, aby zjistili, kde už jsou.

Pozemšťané většinou spali. Psanci se chovali klidně. Parazit, který zahaloval Pohiika, změnil barvu a leskl se teď matně černě. Dvounosý vypadal odpudivě. Rhodan se nepokoušel Pohiika oslovovat.

Jízda středním poschodím byla hladší, než Rhodan čekal. Projížděli velkými tmavými halami, kde si jich nikdo nevšímal. Nikdo z Pozemšťanů neměl hodinky, ani nevěděli, kolik dní uteklo od jejich útěku ze zajateckého tábora v břišním poschodí. Icho Tolot a Kapitanski se vrátili do kupé k ostatním mužům, takže ve strojovně vlaku zůstali s Rhodanem jen Atlan, Kasom a Woolverovi, nepočítaje Pohiika.

Konečně se objevil Rakal Woolver se zprávou, že vlak co nevidět dojede do zádového patra. Vyjede v hale bedlivě strážené Rudými. Na některých místech zádového patra se už bojuje. Ve většině chodeb se zabarikádovali příslušníci kasty C. Útok kosmických lodí Modrých zřejmě selhal, protože Rudí stále kontrolovali energetické stanice a tím ovládali i paprsek, který bránil útočníkům z vesmíru přiblížit se k Mobymu.

„V každém případě náš vlak Rudí zastaví," uzavřel zprávu Rakal Woolver. „Je jich tam aspoň tisíc a jsou ozbrojení."

„S otevřenou náručí nepřivítají ani nás ani psance," uvažoval Rhodan. „Vrátit se ale nemůžeme. Nějak je musíme obelstít."

„Musíte si promluvit s Larkaatem," řekl nečekaně Pahiik.

Rhodan se k němu obrátil. „Za koho mluvíte teď?" zeptal se ironicky.

„Co myslíte, že se mnou Rudí udělají, až mě uvidí?" ptal se Pahiik. „Jednám ve vlastním zájmu."

„A Co má Larkaat udělat?" chtěl vědět Melbar Kasom.

„Dá příkaz, aby si všichni psanci natřeli choboty rudou barvou. Máme jí s sebou dost. Larkaat ví, co má dělat. Pospěšte si, Rhodane."

„On má pravdu," řekl Rhodan. Rozhodnut se obrátil ke dveřím. „Jdu za Larkaatem. Woolverovi by zatím měli najít rozvodnu, ale nesmí se přitom nechat chytit."

Rhodan vyšel na chodbu a šel do druhého vozu. Psanci tam spolu náruživě diskutovali. Bylo vidět, že jsou rozděleni na dvě skupiny, jedna stála při Larkaatovi, druhá byla věrná Pahiikovi.

„Kde je Larkaat?" ptal se Rhodan.

Dvounosí sedící v chodbě ho neochotně pouštěli. Rhodan překračoval jejich natažené nohy, až se konečně dostal k Larkaatovi.

„Vlak brzy dojede na území kasty C," řekl mu. „Teď není čas na osobní spory. Jakmile vyjedeme z tunelu, uvítá nás tisíc nebo víc po zuby ozbrojených Rudých. Jestli nás pobijí, bude jedno, kdo byl pro Pahiika a kdo pro vás."

„Proč si nepromluvíte s Pahiikem?" ptal se Larkaat podrážděně.

„Teď chci mluvit s vámi." Rhodan mluvil rychle a úsečně. Chtěl Dvounosého přimět, aby na čas zapomněl na svou nevraživost k Pahiikovi. „Vy máte možnost pro-vézt vlak kolem Rudých chobotů."

„Jak?" vyhrkl Larkaat.

„Nabarvíte si choboty na rudo," žádal Rhodan. „Potom vojákům namluvíte nějakou věrohodnou historku."

Larkaat uvažoval. „Co jestli vstoupí do vlaku a budou chtít provést kontrolu?" zeptal se.

„To bude záležet na tom, co jim řeknete," odpověděl Rhodan lakonicky. „Čím krásněji budete lhát, tím větší máme naději dostat se živí přes první halu."

Larkaat se napřímil. „Uděláme to," řekl. „Nabarvíme si choboty."

Rhodan nezakrýval uspokojení. „Musím se vrátit do strojovny," prohlásil.

„Počkejte!" zavolal spěšně Larkaat. „Povězte nám, co je s Pohiikem."

„Je nemocný," řekl Rhodan. „Je ve strojovně. Převedli jsme ho do prvního vozu, když vlak zastavil v prostředním patře. Doufám, že se brzy zotaví natolik, aby se k vám mohl vrátit."

„Vy umíte vyprávět pěkné historky," posmíval se Larkaat. „Proč si nepromluvíte s Rudými vy sám?"

„K tomu mi něco chybí." Rhodan s úsměvem ukázal na Larkaatovy choboty.

Když se Rhodan vrátil do strojovny, bratři Woolverové už byli pryč.

„Tak co?" ptal se Atlan.

„Přestrojí se za Rudé," informoval ho Rhodan. „Larkaat je přístupnější, než jsem si myslel."

„Nezapomeňte, že to byl můj nápad," připomněl Pohiik. „A že jen díky mně vlak dojel až sem."

„Co za to chcete?" zavrčel Kasom. „Řád?"

Pohiik namířil chobotem na Rhodana.

„On ví, co chce," odpověděl. „Volnost pro všechny bioparazity v tomhle vlaku."

„Pořád ještě si myslí, že je parazit," divil se Kasom.

„Já jsem skoro přesvědčený, že je to opravdu parazit, kdo s námi mluví," namítl Atlan.

Vlak zpomalil, když vyjížděl z tunelu do velké haly na území kasty C. Rhodan stál za spojovacími dveřmi do druhého vagónu. Larkaat a tucet dalších psanců se tlačilo k oknům. Jejich choboty se rudě leskly.

Rhodan opatrně vyhlédl ven.

„Na kolejích je zátaras!" zvolal vzrušeně Larkaat. „Musíme zastavit."

„Pohiiku! Zastavit!" zavolal do strojovny Kasom, který stál vedle Rhodana.

Vlak zabrzdil a zůstal stát.

„Už je to tady, pane," zamumlal Kasom napjatě.

Slyšeli, jak Larkaat otvírá okno. Zvenčí dolehl dusot a změt hlasů.

„Co to má znamenat?" zavolal Larkaat pohněvaně. „Proč jste zastavili vlak?"

„Zastavujeme všechny vlaky," odpověděl Dvounosý, na kterého Rhodan neviděl. „Máme obavy, že sem vpadnou Modří."

Larkaat se hlučně zasmál. „Modří?" řekl výsměšně. „Právě těm jsme tenhle vlak sebrali. Chtěli ho vyložit, když jsme tam dorazili osobním vlakem. Rozdali jsme si to s nimi. Modří teď sice mají osobní vlak, ale pro nás jsou důležitější vagóny naložené zásobami."

„To jistě jsou," souhlasil Rudý horlivě. „Už máte rozkazy, kam ten vlak dopravit?"

„Ano," řekl Larkaat. „Zavezeme ho na stanici Berdag a tam ho vyložíme."

„U Berdagu se bojuje," upozorňoval Rudý. „Lepší, bude, když ho vyložíte už v Landargu."

„Budeme s tím počítat," ujišťoval Larkaat. „Pozor na osobní vlak za námi. Jedou v něm pravděpodobně Modří."

Kasom zaklel. „Ten blázen by to neměl přehánět."

Rhodan mu položil ruku na rameno, aby ho uklidnil. „Dělá to dobře. Propašuje nás tudy a ani jeden Rudý nevleze do vlaku."

„Máte nějaké raněné, že bychom je vzali s sebou?" ptal se Larkaat.

Kasom se zašklebil. Rhodan musel obdivovat chladnokrevnost mladého Dvounosého. Larkaat dobře věděl, že v tomhle úseku zádového patra se ještě nebojovalo.

„Radši jed'te dál!" zavolal na Larkaata Rudý.

„Dobrá," řekl Dvounosý a stáhl hlavu z okna. „Jedeme dál!" zavolal do chodby.

Rhodan dal znamení do strojovny. Vlak se dal do pohybu. Larkaat přišel do předního vozu.

„Výborně," pochválil ho Rhodan. „Teď už nás Rudí nezadrží."

„Udělal jsem to v našem zájmu," přiznal Larkaat. „Na oplátku nám pomůžete obsadit rozdělovnu."

„Ta případně Silnému Garkovi," prohlásil Rhodan, který nestál o nové spory. „Psanci sami by ji nemohli trvale kontrolovat. Potřebujete podporu Bílých."

Larkaat se zasmál. „Neříkáte mi nic nového. Silný Garko je můj otec. To on mě poslal k psancům."

„A co Pahiik?" ptal se Rhodan. „Tomu váš otec nedůvěřuje?"

„Pahiik je příliš svévolný. Nikdy se neví, co ho napadne. Proto jsem se měl stát velitelem místo něj."

Rhodan zamyšlené přikývl. Larkaat tedy nebyl nerozvážný mladík, ale postupoval podle předem stanoveného plánu. Garko se nějak dověděl o Pahiikově duševní labilitě a dal v sázku život svého syna, aby zabránil nemilým příhodám.

„Už jsem s vaším otcem mluvil a poslal jsem mu také zprávu o vývoji událostí," řekl Rhodan.

„Já jsem se naposledy spojil s otcem v táboře. Od doby, kdy jsme museli uprchnout, o mně už Garko neslyšel," stěžoval si mladý Larkaat.

Rhodan podával mladému Dvounosému ruku: „Ted' alespoň víme, že jsou naše zájmy totožné."

Larkaat váhavě uchopil chobotem nabízenou ruku. „Řeknete mi konečně, co je s Pahiikem?"

„Zbláznil se. Neví, co dělá, ani kdo je," vysvětloval Rhodan.

„Toho jsem se už dlouho obával. Řeknu to psancům."

Larkaat se vrátil do druhého vagónu a Rhodan šel zpět do strojovny.

„Víte, kde se nachází Landarg?" zeptal se Pahiika.

„To nevím, moc se v zádovém poschodí nevyznám."

„Pojedeme dále, však už na něco přijdeme. Woolverova dvojčata jistě brzy objeví rozdělovači stanici," rozhodl Rhodan.

Při průjezdu první halou bylo z oken vidět pochodující vojáky. Nikoho naštěstí nenapadlo, že zásobovací vlak veze nebezpečný náklad.

Rhodan si nedělal iluze. První halu projeli, ale čeká je ještě dlouhá cesta.

V druhé hale byl klid. Nic nepřipomínalo kruté boje, které probíhaly v zádovém patře. Krásně upravené sady se vyhřívaly v umělém slunci. Rhodan doufal, že boje mezi Dvounosými neskončí velkým zničením země. Čím dřív se Pozemšťanům podaří objevit rozdělovnu, tím dřív bude konec války.

Rakalovi Woolverovi trvalo dost dlouho, než rozdělovnu našel. Stanice byla ve velké kulovité budově se dvěma postranními věžovitými stavbami. Woolver ji dlouho pozoroval, než se rozhodl skočit dovnitř. Zhmotnil se ve výtahové šachtě.

V hloubce pod ním se pohybovali Rudí, bylo slyšet jejich hovor.

Konec šachty nebylo vidět. Výtah najednou zastavil. Imart'an se zkoncentroval. V šachtě bylo jen málo energetických impulzů, bylo mu jasné, že zůstat v ní nemá smysl. Skočil a zhmotnil se před velkým sloupem, který měl průměr skoro deset metrů. Rychle se rozhlédl po okolí. Uvnitř budovy bylo pološero. Potěšilo ho, že nikde nebylo vidět žádné Rudé choboty. Celý vnitřek hlavní budovy byl nabit obrovskou energií. Dvounosí, kteří kontrolovali tuto stanici, ovládali celého Mobyho.

Mutant prošel mezi dvěma mřížemi do nitra budovy. Ta ležela v centru zádového poschodí. Venku ji hlídali Rudí, zřejmě se počítalo s útokem vojáků kasty B. Woolver se pousmál. Dvounosí nemohli tušit, že útok na rozdělovnu provedou imartští mutanti a že přijde zevnitř budovy.

8.

Nákladní vlak zastavil, ještě než vyjel z tunelu. Rhodan dal Pohlíkovi znamení, aby vypnul motory. Mužové se připravili k vystoupení. Psanci s rudě zbarvenými choboty čekali u východů z vagónu. Měli vyjít z tunelu první. Od Woolverů se Rhodan dozvěděl, že ještě musí projet jednou menší halou, a pak se teprve dostanou do obrovské dutiny, v níž Dvounosí zřídili rozdělovačí stanici. V malé hale prý je jenom několik málo Rudých. Rhodan s Larkaatem se dohodli, že se pokusí je obelstít. Larkaat jim měl tvrdit, že jeho lidé zajali Pozemšťany.

Psanci vystoupili a shromáždili se podél vlaku. K ústí tunelu zbývalo ještě pět set metrů. Když Rhodan vyskočil z prvního vozu, viděl v dálce světlý obrys konce tunelu. Larkaat už na něj čekal.

„Musíme vás i vaše muže odzbrojit," řekl. „Myslíte, že by Rudí nechali projít ozbrojené zajatce?"

Rhodan přikázal svým lidem, aby schovali malé paprskomety pod šaty. „Stačí to takhle?" zeptal se Larkaa-ta.

„Samozřejmě," zabručel Larkaat. „Obstoupíme vás jako eskorta, aby to vypadalo věrohodně."

O pár minut později pochodovala podivná kolona k ústí tunelu. V čele šlo padesát psanců s rudě obarvenými choboty, za nimi padesát Pozemšťanů, nakonec dalších sto Dvounosých. Oba mutanty poslal Rhodan zase do rozdělovny. Měli udeřit ve stejné chvíli, kdy se před budovou objeví bojový oddíl. Pokud by se Pozemšťané a psanci nedostali až k rozdělovně, měli Woolverovi jednat podle své úvahy.

Když Perry Rhodan vyšel z tunelu a přelétl pohledem malou halu, viděl, že zprávy mutantů byly přesné. Uprostřed haly stála tři menší stavení. Kolem nich se pohyboval asi tucet Rudých chobotů. Nepředstavovali žádné nebezpečí, ale Rhodanovi šlo o to, aby nezpůsobili poplach a nevarovali obránce rozdělovny.

Larkaat vedl kolonu rovnou ke třem stavením. Byli od nich ještě několik set metrů, když si jich Rudí všimli. Z jednoho stavení vyjelo vozidlo a mířilo k jejich koloně.

Larkaat zvedl jeden chobot a zastavil oddíl. Vozidlo zabrzdilo vedle něj a vyskočili z něj dva Rudí. Larkaat je očekával s klidem.

„Kdo jsou ti cizinci?“ ptal se větší z příchozích.

„Naši zajatci,“ prohlásil hrdě Larkaat. „Byli s Modrými, kteří přepadli Berdag. Zajali jsme je.“

Dva Rudí se nedůvěřivě dívali na muže z CRESTU II.

„Proč je vedete sem?“ ptal se větší z nich.

„Plníme rozkazy,“ odpověděl lhostejně Larkaat.

„Čí rozkazy?“ zazněla otázka.

To byla rozhodující chvíle. Teď už si Larkaat nemůže dál vymýšlet.

„Proč se ptáte?“ To byl poslední psancův pokus.

„Kdo vám dal rozkaz, abyste zajaté přivedli sem?“ opakoval Rudý chobot výhružně.

Tentokrát Garkův syn neodpověděl. Vytrhl svůj paprskomet a vystřelil. Oba Rudí padli bez života.

Rhodan zaťal zuby. Stalo se to, čeho se obával. Teď se doví o jejich vpádu všichni Rudí. Obrátil se k Tolotovi.

„Jděte napřed a zkuste se spojit s Woolvery. Musíme se nějak zmocnit rozdělovny, aby Silný Garko propustil všechny zajatce.“

Icho Tolot se spustil na běhavky a odpěchal.

Oba Woolverové stáli v nejvyšším patře jedné ze dvou věží, které patřily k rozdělovači stanici. Tady je nikdo nevyruší. Místnost využívali Dvounosí jako sklad náhradních dílů. Všude ležel prach, takže sem zřejmě málokdy někdo vstoupil.

Rakal Woolver neklidně přecházel. Pokud uprchlíky nic nezadrželo, měli by tu každou chvíli být. Připadalo mu ale, že se až dosud příliš spoléhali na své štěstí. Zastavil se u velkého okna. Jeho bratr se tiše zasmál.

„I když budeš pořád Rhodana vyhlížet, nepřijde o nic dřív,“ řekl sarkasticky.

„Jestli vůbec ještě přijde,“ uvažoval Rakal.

Tronar vstal a přistoupil k oknu vedle něj. V té chvíli uslyšeli řadu výbuchů. V dálce stoupala oblaka kouře. Bratři se na sebe podívali.

„Myslíš, že jsou to oni?“ ptal se nejistě Rakal.

„Neřekl bych,“ odpověděl Tronar. „Budou to Modří.“

Rakal se polekal. Jestli se Modrým podařilo dostat se až do téhle haly, chtějí také oni obsadit rozdělovnu.

„Už nemůžeme čekat,“ řekl bratrovi. „Musíme donutit Rudé ve stanici, aby se vzdali dřív, než se sem dostanou Modří.“

Tronar ukázal z okna. „Myslím, že dostaneme posilu,“ řekl.

Rakal málem zajásal, když uviděl Icho Tolota, jak se velkou rychlostí řítí ke stanici. Haluťana pronásledoval hlouček ozbrojených Rudých, kteří seděli v otevřených vozech a stříleli na obra.

„Do kopule,“ zvolal Tronar.

Oba mutanti skočili zároveň. Teď už přesně věděli, kterých proudů mají využít, aby se dostali dovnitř do stanice.

Rakal Woolver měl tu smůlu, že se zhmotnil hned vedle Rudého, který se skláněl nad nějakým strojem. Woolver ho udeřil po hlavě obráceným koncem zbraně. Dvounosý vzdychl a složil se. Deset metrů od Rakala se zhmotnil Tronar. Rakal mu zakýval na znamení, že je vše v pořádku.

Na druhé straně chodby se vynořilo sedm Rudých. Varovně vykřikovali a mávali zbraněmi.

„Ti se neodvážíte vystřelit,“ zavolal Tronar na bratra. „Kdyby zasáhli některý důležitý stroj, ohrozí celé zásobování energií uvnitř Mobyho.“

Dva mutanti se pokud možno kryli za stroji. Na druhé straně budovy bylo slyšet výbuchy, tříštilo se tam sklo. Rudí, kteří je pronásledovali, nerozhodně zůstali stát. Pak se od nich oddělili čtyři, kteří běželi zjistit, co znamená ten hluk.

Rakal a Tronar proklouzli mezi několika obrovskými cívkami a ocitli se před rozvody energie. Z druhé strany zazněl dunivý hlas. Následoval těžký pád těla.

„To bude Tolot,“ řekl Rakal s úlevou.

„Tolote!“ zavolal Tronar. „Slyšíte nás?“

„Už jdu!" odpověděl Halut'an. O pár vteřin později se mezi rozvody vynořila jeho masivní postava.

Vtom se objevili pronásledovatelé. Mutanti namířili zbraně na mohutná zařízení, která rozdělovala proudy energie po celém Mobym. Rakal Woolver zapnul svůj překladač na plný výkon.

„Jestli hned neodejdete z budovy, zničíme všechny významné stroje," zavolal na Dvounosé.

Rudí se zastavili a radili se.

„Kdo jste?" zeptal se nakonec jejich vůdce. „Patříte ke kastě B?"

„Patříme k posádce kosmické lodě, která stojí ve vašem poschodí," prohlásil Rakal Woolver. „Jděte ven a řekněte svým velitelům, aby zastavili boje s Modrými. To my jsme zničili zásobování proudem ve středním patře. Nebudeme váhat a uděláme to i tady, jestli hned rozdělovnu nevyklidíte."

Rudí se mezi sebou bouřlivě dohadovali a pak odešli.

„Držte pozice," řekl Tronar Woolver svým druhům. "Já se pokusím dostat k Perrymu Rhodanovi."

„Pospěšte si," radil mu Tolot. „Kolona je před vchodem do téhle haly a nemůže dál. Rudí hájí bránu energetickým dělem."

„Ti se budou divit," prohlásil Tronar a zmizel. Zhmotnil se venku před budovou. Stanici obléhalo aspoň sto rozčílených Rudých. Tronar viděl místo, kudy Tolot pronikl dovnitř. Halut'an provrtal venkovní zeď jako dělový šrapnel.

Než si Rudí uvědomili jeho přítomnost, skočil Woolver podruhé. Použil vedení veřejného osvětlení a brzy se dostal k bráně. Tam napočítal aspoň šedesát Dvounosých, kteří se shlukli kolem větší zbraně. To bylo zřejmě energetické dělo, o němž mluvil Tolot.

Woolver krátce uvažoval. Těsně u brány byl další sloup osvětlení. Mutant si připravil paprskomet a zapojil se do vedení. Jakmile se zhmotnil u brány, bez váhání začal střílet na dělo. Vypálil sérii ran a zase zmizel, než se Dvounosí vzpamatovali. Jejich dělo teď bylo bezcenné. Dvounosí řvali vzteky.

Dalším skokem se Woolver dostal do malé haly, kde se ukrývali psanci a Pozemšťané. „Brána je volná!" zavolal na ně. „Pospěšte si!"

Muži se rozběhli s vítězným pokřikem. Rudí v bráně ztratili nervy. Když Melbar Kasom jako první doběhl do brány, našel tu už jen roztavené dělo.

9.

Když se v zajateckém táboře objevil Silný Garko osobně, tušil John Marshall, že došlo k nějakému rozhodujícímu obratu. Garko zůstal stát u vchodu. Strážný došel k Marshallovi a řekl: „Chce mluvit s vámi, Pozemšťane.“

Marshall vstal a šel za strážným. Garko ho pozdravil zdviženým chobotem.

„Máte nějaké nové zprávy?“ zeptal se Garko.

Marshall překvapeně přiznal, že nemá. Doufal, že se sám od Dvounosého něco dozví o bojích v zádovém patře. Vypadalo to, že Garko také nic nového neví.

„Nemám spojem s horními patry,“ vysvětlil Bílý chobot. „Nevím, co se děje na území kasty C.“

„Je to daleko,“ odpověděl John Marshall.

Garko najednou sáhl po otvíracím zařízení a rozevřel bránu dokořán.

„Máte připravený vlak, který vás doveze do zádového poschodí,“ řekl. „Postaral jsem se, aby v něm bylo dost zbraní.“

Marshall se na něho nechápavě díval. „Vy nás propouštíte?“ zeptal se udiveně. „Ani nečekáte, až Perry Rhodan obsadí rozdělovači stanici?“

„Když jsme se teď vzbouřili proti diktatuře Rudých,“ řekl klidně Garko, „nesmíme se chovat jako oni. V našem poschodí už nejsou žádní zajatci.“

„Děkuji,“ řekl Marshall prostě.

Garko se otočil a beze slova odešel. Marshall se vrátil ke svým druhům, aby je informoval o nabyté svobodě.

Seržant Brodger Kapitanski zkoušel odhadnout počet vojsk Modrých a Rudých, která stála před rozvodnou. Vojáci mezi sebou uzavřeli příměří, když zjistili, kdo napadl rozvodnu. Mohlo jich být sto tisíc a byli po zuby ozbrojení. Vojenskou silou by mohli obsadit

stanici v několika minutách. Bránilo jim jen vědomí, že uvnitř je dvě stě, ke všemu rozhodnutých, mužů. Rhodan a Larkaat jejich velitelům vzkázali, že při pokusu o dobytí budovy zničí všechny rozvody energie.

Byla to odvážná hra. Kapitanskému však bylo jasné, že nemají jinou možnost, jak vyvíjet nátlak na Dvounosé. Rakal Woolver se zatím vydal do břišního poschodí, aby tam podal zprávu, že rozvodna je v rukou Pozemšťanů.

Kapitanski uviděl z okna zvířený oblak prachu v místech, kudy se vcházelo do velké haly. Buď se blíží další vojsko Modrých, nebo...

Kapitanski sjel výtahem do přízemí a spěchal za Rhodanem.

„Od brány se blíží ke stanici velká kolona, pane," referoval spěšně. „Mohl by to být Garko se svými vojáky."

Rhodan stiskl rty. Larkaat zamával choboty. „Jestli jsou to naši, mohly by znovu vzplanout boje."

„Tomu musíme zabránit," řekl Rhodan. „Larkaate, musíte si promluvit s vojáky vašeho otce."

„Nedostanu se k nim včas," namítl Larkaat.

„Ale ano." Rhodan ukázal na Icho Tolota. „Halut'an vás tam odnese."

Dvounosý se po obrovi nedůvěřivě podíval. Tolot se dunivě zasmál.

„On má strach," konstatoval suše.

Larkaat vzdorně mávl chobotem. „Můžeme jít," řekl a vyšplhal se Ha-lut'anovi na záda. Tolot se rozběhl.

„Musíme sem dostat vůdce obou vyšších kast," řekl Rhodan. „Potřebujeme, aby nám zaručili volný průchod až ke CRESTU II."

Ještě než domluvil, zhmotnil se vedle něj Rakal Woolver.

„Posádka CRESTU II už je na cestě do horního patra, pane," oznamoval. „Garko je propustil předčasně. Jejich vlak dojede do zádového poschodí asi za deset hodin. A Garko-vi vojáci právě procházejí bránou do téhle haly."

„To už víme, majore," řekl Rhodan. Obrátil se k Tronarovi Woolve-roví. „Skočte ke CRESTU II a postarejte se o to, abychom mohli pokud možná hladce odstartovat, až se tam dostaneme."

Tronar se odhmotnil. Rhodan oslovil seržanta Kapitanského.

„Odvážíte se vyjít ven ke Dvounosým, seržante?"

„Samozřejmě, pane!"

„Vyříd'te jim, že chci mluvit s vůdci obou kast," řekl Rhodan.
„Nejlepší bude, když je rovnou přivedete."

„Pokusím se, pane," řekl Kapitanski.

Seržant vylezl z budovy otvorem, který ve zdi prorazil Tolot. Pět set metrů od něho tábořili první Dvounosí. Byli to Rudí. Dost nejistě šel k nim. Zastavil se ve vzdálenosti několika kroků.

„Kde je váš velitel?" zeptal se.

„Co mu chcete?" ozvalo se místo odpovědi.

„To mu řeknu, až ho uvidím," odpověděl seržant.

Jeden Rudý vstal a kývl na něj. „Pojďte za mnou!" Zavedl ho doprostřed tábora a ukázal na jeden stan. „Tady dovnitř!" sykl nepřátelsky.

Ve světle několika pochodní uviděl seržant tři Dvounosé. Voják, který ho přivedl, ohlásil: „Vyjednaváč cizinců, Saidiiku." Pak vyšel ze stanu. Kapitanski se ujal iniciativy.

„Perry Rhodan chce s vámi mluvit, Saidiiku," řekl. „Máte přijít do rozdělovny spolu s velitelem Modrých."

„Ne!" vykřikl Saidiik. „Ať přijde Rhodan ke mně."

„Jestli nepřijdete, ponese te následky," vyhrožoval Kapitanski.
„My nemáme co ztratit."

„V hale se objevilo vojsko Bílých," řekl Saidiik. „Co s nimi máte společného?"

„Jsou to naši spojenci," tvrdil Kapitanski.

Slyšel, jak se Saidiik tiše radí s ostatními.

„Půjdu s vámi," prohlásil nakonec velitel Rudých chobotů.

Seržant si oddechl. Měl za sebou nejobtížnější část svého úkolu.

Vyjednávání s veliteli Dvounosých nebylo snadné. Saidiik a Vorbaag, vůdce Modrých, se vzájemně napadali. Rhodan je nakonec upozornil, že nadřizená role jejich kast skončila.

„Vaše místa zaujmou Bílí a psanci," prohlásil.

Saidiik a Vorbaag se rozzuřili. Chtěli se ihned vrátit ke svým oddílům a společně napadnout Bílé.

„Mlčte už!“ okřikl je Rhodan. „Jakmile vypálíte jediný výstřel proti Bílým, vyhodíme tuhle stanici do povětří.“

„Co vlastně chcete?“ zeptal se Saidiik.

„Chceme, aby nám nikdo nebránil odletět s naší kosmickou lodí,“ oznámil Rhodan.

„Nikdo vás nebude zdržovat,“ ujistil ho Saidiik. Rhodan na něm viděl, jak spřádá plány na znovudobytí stanice. Také Vorbaag souhlasil.

„Po našem odchodu obsadí rozdělovnu Bílí. Silný Garko a jeho syn Larkaata budou napříště vládnout všem Dvounosým. Všechny další rozkazy dostanete od nich.“

To bylo na oba velitele příliš. Přestali se ovládat a chtěli se na Rhodana vrhnout. Icho Tolot je popadl a zvedl do výšky. Dvounosí rychle zkrotli.

„Vaše nadvláda v Mobym skončila,“ řekl jim Rhodan na rozloučenou. Saidiik raději mlčel. S velitelem Modrých se dívali, jak Pozemšťané odcházejí.

„Jsou pryč,“ řekl tiše Vorbaag.

„Ano,“ řekl Saidiik a podíval se na Larkaata. „Ale nic už nebude jako dřív.“

10.

CREST II, vlajková loď Impéria, stála na pohled nedotčená v obrovské hale, kam ji donutili přistát. Rhodan věděl, že zdání klame. Vědci kasty C s horečným úsilím pátrali, jak jednotlivé stroje CRESTU II fungují. Některá zařízení začali dokonce rozebírat. Jen útok Modrých je nakonec donutil práce zastavit.

Padesát mužů stoupalo po přistávací rampě k otevřenému vchodu, kde na ně čekal Tronar Woolver.

„Na palubě už není ani jeden Dvounosý," oznamoval. „Nic není poškozeno. Díly, které Rudí odmontovali, se dají lehce nahradit."

Rhodan zprávu přijal s úlevou. Když byli zase na můstku, zhodnotil krátce situaci.

„Ještě nejsme v bezpečí," řekl. „Paprsek, který nás přinutil k přistání, nebyl závislý na rozvodně. Musíme zničit zařízení, které jej vysílá. Máte na to ještě sílu?" ptal se bratrů Woolverových. Ti se usmáli.

„Teď, když jsme na palubě CRESTU II, cítíme se jako znovuzrození," řekl Rakal. Pak se oba mutanti odhmotnili.

Rhodan sklesl do velitelského křesla. I když aktivátor buněk bez ustání regeneroval jeho tělo, cítil únavu. Celé dny žil v nepřetržitém napětí.

Asi za sedm minut se ozvaly výbuchy.

„Woolverové v akci," poznamenal Atlan. Jako na potvrzení jeho slov se bratři opět zhmotnili na můstku.

„Rozkazy provedeny, pane. Zařízení už neexistuje."

Rhodan dal příkaz ke startu.

„Jak se dostaneme ven z haly, pane?" zeptal se kapitán lodi plukovník Cart Rudo.

„Prostřílíme si cestu," odpověděl Rhodan.

Po výstřelech z děl se strop haly zčásti roztavil, zčásti zřítíl. Kosmická loď se vznesla do vesmírného prostoru.

„Hotovo!" prohlásil Rhodan, když viděl, jak se na obrazovkách objevil Moby. Vlajková loď se od něj rychle vzdalovala.

Podle pozemského kalendáře bylo 16. srpna 2402. Toho dne se seržant Brodger Kapitanski konečně jednou pořádně prospal v opravdové posteli.

SLOVNÍČEK PERRYHO RHODANA

Pohiik: Dvounosý, Bílý, velitel psanců.

Tongt: poloorganická forma života, kdysi symbiont bioparazitů v Mobyích. S jejich pomocí se přeměňovali.

Larkaata: Dvounosý, Bílý, psanec.

Saidiik: Dvounosý, Rudý, velitel.

Vorbaag: Dvounosý, vůdce Modrých.